VELKÉ BOŘÍKOVY LAPÁLIE

ALBATROS

VOJTĚCH STEKLAČ

albatros

VELKÉ BOŘÍKOVY LAPÁLIE

VOJTĚCH STEKLAČ
Ilustroval
ADOLF BORN

ALBATROS

© Vojtěch Steklač, 1973, 1980, 2002, 2013
Illustrations © Adolf Born, 1980
Cover illustration © Adolf Born, 2005

ISBN 978-80-00-03297-9

Ahoj, kluci a holky!

Mám tohle oslovení moc rád, protože nestaví zábrany mezi „rozumným“ světem dospělých a dětmi, co „nemají rozum“, a také proto, že dokud na „kluky“ a „holky“ slyšíme, pořád v nás zůstává něco z dětského uličníkování a kamarádské upřímnosti.

Boříkovských příběhů jsem napsal spousty a můj seriálový hrdina se narodil jako český bráška sympatického francouzského rošťáka z Mikulášových patálií od René Goscinyho. Aby to mému Boříkovi nebylo líto, že má nosit kabátek po starším sourozenci, obdařil jsem ho třemi nerozlučnými kamarády z rodných Holešovic, spoustou klukovských vylomenin, bystrým úsudkem a dobrou vyřídilkou pro řešení všech malérů.

Často se mě na čtenářských besedách ptali, jestli jsem ten Bořík já. Pokaždé ode mě slyšeli: Nejsem! Já měl, prosím, vždycky samé jedničky a chování výtečné, to by vám pověděli všichni moji učitelé... Teď tedy trošku lžu, ale to spisovatelé mohou, říká se tomu u nich fantazie. Čistou pravdu zato mluvím, když říkám, že Bořík mi daroval svět, ve kterém jsem si dovolil zastavit čas, a že si ty jeho lapálie pořád vychutnávám. Srdečně vás do něj zvu, pojďte se v něm vesele smát!

Váš

BOŘÍKOVY LAPÁLIE

1 Jak jsme překvapili paní učitelku

Sešli jsme se u Čendy a vyprávěli si, co každý z nás zažil o prázdninách. Mirek, Čenda, Aleš a já. „Tak zejtra jdeme zase do školy," řekl Mirek, „měli bysme dát paní učitelce nějaké překvapení."
Naše paní učitelka je moc hodná, a když nám loni dávala vysvědčení, prohlásila, že se musíme tenhle rok víc učit a že to s námi myslí dobře.
„Mohli bysme jí dát kytku," navrhl Aleš.
Aleše vždycky něco napadne, ale většinou ten jeho nápad za moc nestojí.
„Kytku," ušklíbl se Čenda, „tu přinesou všechny holky, a taky Bohoušek."
Bohoušek sedí vždycky v první lavici, má samé jedničky a vždycky po třídní schůzce se o něm moc mluví, hlavně doma, protože si z něho máme brát příklad. Takže Bohouška nikdo z nás nesnáší.
„Přece nedáme paní učitelce kytku," povídám, „přece jí nedáme to samý, co Bohoušek."
„Tak si vymyslete něco chytřejšího," naštval se Aleš.
Většinou dostane nějaký dobrý nápad Mirek nebo taky já, ale teď se ozval Čenda.
„Poslyšte," řekl tajemně, „co kdybysme dali paní učitelce Tygra?"
„Čenda se zbláznil," řekl Aleš a zaťukal si na čelo. „Kde chceš sebrat tygra?"
„Mám ho vedle v pokoji," prohlásil Čenda.
„To je ale hloupej vtip," řekl Mirek.
„Totiž," vysvětlil nám Čenda, „mám vedle štěně a jmenuje se Tygr. Dostal jsem ho od dědečka a táta mi vyhrožuje, že ho vyhodí na ulici. Tak bysme ho mohli dát paní učitelce."
„To by šlo," povídám, „tak nám ho ukaž."
Čenda otevřel dveře do vedlejšího pokoje a z nich vyběhlo štěně.
„Takový mrňavý štěně," ušklíbl se Aleš, „kdyby to byl alespoň vlčák."
„Co by paní učitelka dělala s vlčákem, ty chytrej," zaťukal si na čelo Mirek, „tohle je náhodou dobrej nápad, Čendo."
Čenda se zatvářil pyšně a nakonec souhlasil i Aleš. Dáme paní učitelce k novému školnímu roku Tygra.
Ráno jsme přišli do školy úplně první. Mirek s Alešem bydlí blízko sebe, tak šli spolu a po cestě jsem je dohonil já. Před školou jsme počkali na Čendu.

„Neseš?“ křičeli jsme na něj, když se objevil.
„Mám ho v aktovce,“ zašeptal Čenda, a tak jsme šli do školy a tvářili se jako spiklenci.
„Dobrý den!“ pozdravili jsme školníka, pana Vinše, a Čenda, který je z nás nejmenší, se schovával za Mirkem.
„Jdete nějak brzy,“ usmál se na nás pan Vinš.
„Proč ses schovával?“ zeptal se Mirek Čendy.
„Co kdyby Tygr začal štěkat,“ vysvětloval Čenda.
„Už štěká?“ zeptal se se zájmem Aleš.
„Počkejte, předvedu vám to ve třídě,“ slíbil Čenda.
Stoupli jsme si kolem poslední lavice. Čenda na ni postavil tašku a vyndal z ní Tygra. „Zaštěkej!“ Tygr ale nic, jen mhouřil oči.
„Copak ti rozumí?“ ušklíbl se Aleš. „To musíš takhle: Haf! Haf!“
Štěně se zavrtělo, udiveně koukalo na Aleše a legračně zakňučelo.
„Vůbec neštěká,“ prohlásil Mirek.
„Štěká!“ tvrdil Čenda.
„Nehádejte se,“ povídám, „strč, Čendo, Tygra zase do aktovky.“
„Přece nemůže zůstat v aktovce,“ řekl Čenda, „udusil by se, dáme ho paní učitelce radši hned před vyučováním.“
„Co by s ním paní učitelka dělala?“ řekl Aleš. „Musíme jí ho dát až po škole.“
„Mám nápad,“ řekl Mirek, „schováme Tygra zatím do skříně. A řekneme o něm paní učitelce až před celou třídou jako o velkém překvapení.“
Mirek má vždycky nějaký nápad. Tak jsme vzali Tygra a strčili ho do skříně, do které se dávají výkresy a sešity.
Škola nám začala moc hezky. Všichni jsme seděli na místech, a než dodrnčel zvonek, přišla paní učitelka. Všechny nás přivítala a řekla, že doufá, že jsme o prázdninách načerpali mnoho sil a že se tedy budeme v novém roce pilně učit. Potom řekla, že dneska se ještě učit nebudeme a že si můžeme vyprávět, co jsme zažili zajímavého o prázdninách.
„Tak kdopak začne?“
První se přihlásil samozřejmě Bohoušek. Paní učitelka se na něj usmála a řekla, že je velice zvědavá, co Bohoušek o prázdninách zažil. Bohoušek nejdřív zrudnul a potom začal koktat, protože vždycky chce ze sebe vysypat všechno najednou a má zlost, že to nejde.
„Byli jsme s tatínkem a maminkou o prázdninách v Chorvatsku, koupali jsme se v moři a večer jsme chodili na návštěvu k tatínkovu známému,

který měl velkého bílého psa, a s tím psem jsem se spřátelil," chrlil ze sebe Bohoušek a najednou přestal.
„To je všechno?" zeptala se laskavě paní učitelka a celá třída se začala smát.
Bohoušek zase zrudnul a potom řekl, jako kdyby mu bylo do breku:
„Ale byl to strašlivě zlý pes a na každého dělal vrrr, jen na mě ne!"
„Haf! Haf!" ozvalo se ze skříně, jak Bohoušek zavrčel.
„Tak vidíš, že Tygr umí štěkat," pošeptal mi vítězoslavně Čenda.
„Ten pes dělal vrrr!" koktal zmateně Bohoušek.
„Haf! Haf!" ozvalo se znovu ze skříně.
„My ti věříme," řekla laskavě paní učitelka, „tak už přestaň štěkat."
„Haf! Haf!"
Tygrovi se zřejmě štěkání ve skříni začalo líbit.
„Tak už dost, Bohoušku," řekla paní učitelka, „jsme ve škole a každá zábava má své meze."
„Haf! Haf!"
Paní učitelka zbledla a bouchla ukazovátkem do stolu.
„Ticho!"
„To prosím já ne," koktal rudý Bohoušek, „to skříň!"
„Skříň?" zeptala se paní učitelka nedůvěřivě.
„A co je v té skříni?"
„Překvapení, paní učitelko," vyskočil v lavici Čenda a radostně oznamoval: „Ve skříni je Tygr!"
Bohoušek zděšením vypískl a hnal se ke dveřím. Za ním běžely a pištěly holky, co seděly blízko skříně.
„Žádnou paniku!" křičela paní učitelka a mávala ukazovátkem. „Okamžitě se všichni vraťte na svá místa."
Mirek honem otevřel skříň a vyndal z ní štěně.
„Je to štěně a jmenuje se Tygr, paní učitelko."
Všichni se zase vrátili na svá místa, i vyděšený Bohoušek, a paní učitelka si otřela kapesníkem čelo.
„Koho napadlo tohle uličnictví?"
Než jsme stačili paní učitelce všechno vysvětlit, někdo zaklepal na dveře. Pan ředitel. Čenda honem schoval Tygra zpátky do aktovky.
„Copak se to tu děje? Copak je to tu za křik?"
„Pane řediteli, představte si," stěžovala si paní učitelka, „ti uličníci schovali do skříně Tygra!"

„Tygra?“ zamrkal překvapeně pan ředitel. „Nejste trochu unavená, drahá kolegyně?“
„Ano, Tygra,“ řekla paní učitelka, „on se tak jmenuje, pane řediteli.“
„Jistě, tygra,“ pokýval hlavou pan ředitel a tvářil se velice smutně. „Naprosto vás chápu, drahá kolegyně. Měla byste si jít radši lehnout, jistě vám není dobře. To horko, to horko.“
Paní učitelka se rozplakala, vyběhla na chodbu a pan ředitel nás všechny pustil domů.
„Ach jo,“ řekl Čenda, „a maléry už zase začínají.“

2 Tvrdé Y

První dny ve škole jsou vždycky zrádné. Venku je ještě hezky a člověk si může myslet, že pokračují prázdniny. Holky a kluci jsou opálení a člověk si může myslet, že opalování je ta nejdůležitější věc na světě. Hned po prázdninách. Protože na ně se vlastně připravujeme celý rok. To všechno si člověk může myslet. Ale špatně, jak nám vždycky vysvětlí paní učitelka. Protože rok má dvanáct měsíců a prázdniny jen dva. Paní učitelka nám všechno na světě dokáže vysvětlit.
„Deset měsíců a dva měsíce, to je poměr pět ku jedné,“ usmála se paní učitelka a vyvolala Čendu.
„Když dá třeba ve fotbalu Sparta pět branek a Slávie jen jednu, tak kdo vyhraje?“
„Sparta,“ připustil neochotně Čenda.
„Nesmysl,“ pošeptal mi Mirek, „je naprosto vyloučený, aby Sparta mohla dát pět fláků.“
Paní učitelka má uši tenké jako netopýr.
„Vstaň, Mirku. Cos to říkal? Řekni to pěkně nahlas pro celou třídu!“
Mirek se začervenal. „Jen jsem říkal...“
„Pěkně nahlas!“ poručila paní učitelka.
„...sem říkal, že se mi zdá nepravděpodobné, že by Sparta mohla dát pět gólů.“
„Ach tak,“ usmála se opět paní učitelka a zdvihla ukazovátko, abychom

přestali šumět. „O fotbalové výsledky se přít nehodlám. Ostatně, byl to jen příklad. Jenže tys neřekl góly, tys řekl jiné slovo.“
Mirek mlčel.
„Fláky,“ řekla s odporem paní učitelka, „tys užil, myslím, tohoto slova. Ano,“ řekla naše paní učitelka, která má netopýří uši, „řekl jsi fláky.“
Někdo se zasmál. Někdo, pochopitelně Bohoušek. Protože holky fotbalu nerozumějí.
„Tady nic k smíchu není,“ řekla přísně paní učitelka, „všude tam, kde špatně používáme mateřský jazyk, přestává legrace.“
„Ano!“ zvolal Bohoušek, aby honem smazal, že se smál, když si to paní učitelka nepřála.
„Pozdě bycha honit,“ řekla a kdoví, jestli tím myslela Bohouška nebo Mirka, který ještě pořád stál a zíral do lavice. „Ty si, Čendo, můžeš sednout.“
Čenda si sedl, a jak si sedal, omluvně pokrčil rameny k Mirkovi.
„Flák,“ pravila s odporem paní učitelka. „Ať se přihlásí každý, koho to slovo tahá za uši.“
Nepřihlásil se nikdo, kupodivu ani Bohoušek, ačkoliv paní učitelka si jistě moc přála, aby se někdo přihlásil. Jenže Bohoušek, alespoň tak jsem si to vysvětloval, si nejspíš nebyl stoprocentně jistý, co a jak by ho mělo tahat za uši.
„Flák,“ vyzvídala zachmuřeně paní učitelka, „nic to nikomu neříká?“
Přihlásila se Palhounová. „Flek, prosím, to je podobné slovo.“
„Šunknfleky!“ zvolal radostně a bez přihlášení Aleš a vzápětí mocně zčervenal, jelikož mu došlo, že shazuje Mirka.
„Šunknfleky?“ řekla suše a s odporem paní učitelka. „To je stejně ošklivé slovo.“
Nastalo hrobové ticho.
„Je to smutné, moc smutné,“ vzala si konečně slovo paní učitelka, „opět jste po prázdninách zvlčili. A přitom je tu ten poměr pět ku jedné,“ zamumlala.
„Čendo!“
Čenda vstal.
„A ty, Mirku, si můžeš sednout.“
Mirek se sedl.
„Co je víc, pět nebo jedna?“
„Pět,“ řekl Čenda.

„Tak to vidíte," pokývala vážně hlavou paní učitelka, „sami to uznáte, ale zdá se mi, že to nejste s to plně pochopit. Deset měsíců je škola a dva měsíce jsou prázdniny. A tedy škola nemůže být v žádném případě na to, abyste se chystali na prázdniny, ale naopak, prázdniny jsou na to, abyste se těšili na školu. Je to tak správně?"
„Správně," zahučela smutně celá třída, kromě Bohouška, který zahučel radostně.
„Flák není spisovné slovo," řekla zamyšleně paní učitelka, „a šunknfleky jakbysmet. A víte vůbec, co to znamená jakbysmet?"
„Rovněž," přihlásila se Teckertová.
„Sláva," oddechla si paní učitelka, „ulevilo se mi. Je vidět, že ne všichni jste přes ty prázdniny zvlčili. Tak si dáme diktát."
Už jsem to říkal. Hned na začátku. První dny ve škole jsou vždycky zrádné. Bavíme se jakoby nic o prázdninách, o šunknflekách, a bác ho! – diktát!
„Otevřete si sešity."
„To bude na tvrdý *y*," zamumlal nespokojeně Aleš, „já to tuším, vždycky když paní učitelka mluví záhadně, tak pak dá diktát na *i* a *y*."
Aleš se strefil. Někdy paní učitelka skutečně mluví záhadně.
A ačkoliv bysme se jí rádi zavděčili, tak nevíme, jak to udělat, a pak, většinou když už něco vymyslíme, je pozdě, protože vzápětí si na nás paní učitelka vymyslí něco docela jiného.
„A zrovna *i* a *y*," hořekoval Aleš, „to to pěkně začíná."
Aleš totiž nesnáší diktáty na vyňatá slova. Já příkladně dělám chyby hlavně v čárkách, ale Aleš zase v *i* a *y*. Kolikrát jsem mu to vysvětloval.
„Hele," říkal jsem, „životný a neživotný, chápeš, Aleši?"
Aleš vždycky tvrdil, když jsme se spolu učili, že chápe, ale pak se ukázalo, že za životný chápe všecko, co má rád a co je mu blízký. Že stromy zežloutly, to dokázal vždycky napsat správně.
Šunknfleky vystydly, to už Aleš viděl složitěji a nechal je někdy stydnout s měkkým *i*.
Marně jsem zuřil a nechápal. „Šunknfleky vystydly," volal jsem, „tvrdý *y*! Nejsou k jídlu, jsou dávno vystydlý! Chápeš to, člověče?"
Aleš gumoval *i* a nesměle namítal: „Ale i vystydlý šunknfleky jsou dobrý. Chutný. A jako živý," poulil oči, „zkus si dát někdy šunknfleky studený."
To se mi pak těžko vysvětloval rozdíl mezi životným a neživotným rodem.
„Je to první diktát v tomto školním roce," řekla sladce paní učitelka, „já

doufám, že si dáte záležet. Bude to totiž nejen první diktát, ale také vaše první známka z mateřského jazyka.“
„Ajajaj,“ zaúpěl Aleš.
„Tuším,“ řekla paní učitelka stále sladce, „že přes prázdniny jste se mnozí spisovnému jazyku oddálili. Pro ty bude dnešní diktát, a posléze pak zítřejší první známka, alespoň dobrou pobídkou.“ Paní učitelka se nadechla: „Teckertová, pověz třídě, co to znamená nešť!“
„Nevadí,“ řekla po chvíli bez váhání Teckertová, která už předtím uhodla rovněž čili jakbysmet.
„Správně,“ zaradovala se paní učitelka.
Paní učitelka se znovu nadechla: „První věta – O prázdninách jsme se brouzdali v lesích a vili si jako víly sem tam vínky do vlasů...“
„Panebože,“ zaúpěl tiše Aleš.
„...a lýkem jsme vázali léčivé rostliny, ku kterým jsme pak, po návratu z výletu, voněli ve zdviži.“
Diktát nemilosrdně pokračoval. Vedle mě se snažil Čenda, přede mnou Mirek s Alešem. Mirek i Čenda soustředěně střásali písmenka na papír, Aleš se zoufale vrtěl a střídavě mrkl k Mirkovi. Mirkovi to došlo a solidárně přistrčil sešit blíž k Alešovi. Jenže paní učitelka si to špatně vyložila.
„No ovšem, já vím,“ usmála se vševědoucně, „diktát je to nudný, fláky při něm nepadají, ale to, Mirku, ještě neznamená, že budeš opisovat!“
„Já...“ zakoktal Mirek.
„Amcha chybí,“ rozhlédla se paní učitelka bystře po třídě, „přesedneš si do druhé lavice.“
Rozesadila kluky a já viděl, jak na Alešově čele vystupují krůpěje potu.
„Mrkej doleva,“ nastrčil jsem mu svůj sešit.
„Bořiku, ty bys taky chtěl opisovat?“ zaradovala se paní učitelka. „Tak víš co? Tak to tedy ne, přesedni si k Palhounové.“
Musel jsem si přesednout do čtvrté lavice u okna.
„To jste toho za prázdniny museli dost zapomenout,“ radovala se paní učitelka a střídavě zapichovala oči do mě a do Mirka, „vy jste přece špatné dikáty nemívali!“
To byla pravda. Já a Mirek jsme špatné diktáty nemívali. Ale pravda taky byla, že špatné diktáty míval Aleš a taky Čenda.
„Z polí jsme slyšeli licoměrného sýčka,“ diktovala paní učitelka, „liboval si v sotva slyšitelných, ale líbezných výkřicích.“

Z Aleše se jen lilo. Čenda sotva dýchal. Mirek na mě krčil rameny. Palhounová mrkla.
„Co je?“
„Lýýýbezný,“ řekla Palhounová.
Rychle jsem opravil *i*. Normálně bych to věděl, samozřejmě, ale teď jsem byl hrozně rozrušený.
„Dík,“ šeptl jsem.
„Sotva slyšitelný krtek se vrhl do myší díry. Tečka,“ dodiktovala paní učitelka. Zazvonilo.
„Sešity seberou krajní!“
Ani jsem po sobě nestačil diktát přečíst, tak jsem myslel na Čendu a na Aleše.
„Zítra si to povíme,“ slíbila líbezně paní učitelka a opustila naši třídu s balíkem sešitů pod paží.
„Bude to otřesný,“ řekl smutně a suše o přestávce Aleš.
„Mně to povídej,“ ušklíbl se Čenda.
„Byl jsem děsně nervózní,“ řekl Mirek. „Úplně mi vypnul mozek, když mě paní učitelka přesadila.“
„A myslíš, že mně ne?“ řekl jsem dotčeně, protože jsem si vzpomněl, jak mi s jedním slovem, které nebylo vybrané, nýbrž chyták, musela pomoct Palhounová. „Jsou zatraceně zrádný, tyhle první dny ve škole.“
Všichni kluci se mnou nadšeně souhlasili. Dost nervózně jsme se pak před školou rozloučili.
„Zejtra.“
„Tak zejtra.“
„Ahoj.“

„Co je ti?“ řekla večer maminka.
„Nic,“ řekl jsem, „dneska jsme psali diktát.“
„A z toho jsi tak zaražený?“ podivila se maminka. „Snad jsi přes prázdniny všechno nezapomněl?“
„Ne,“ řekl jsem, „myslím, že ne.“
„Tak běž spát, běž si lehnout,“ chlácholila mě maminka, „co si pamatuju, tak čeština nebyla nikdy tvůj problém. A horší známku než dvojku jsi taky nikdy z diktátu nepřinesl!“
Šel jsem spát. A než jsem usnul, tak jsem myslel na kluky, hlavně na Čendu, protože ten sedí se mnou v lavici, a taky na Aleše, protože ten sedí zase

přede mnou, v lavici s Mirkem. A taky na to, jak jsou ty první dny ve škole zrádné...
A zdály se mi hrozné věci. Z diktátu jsem dostal pětku a byl jsem na tom z kluků nejhůř.
Byl to hrozný sen. Palhounová mě v něm doučovala. Na příkaz paní učitelky. Naštěstí jsem se z toho snu probudil. Naštěstí, díky mámě.

„Je čtvrt na osm, nechceš náhodou vstávat?“
Samozřejmě že za normálních okolností bych nechtěl, ale dneska jo. Dokonce jsem se na mámu usmál a vyletěl z postele tak rychle, že udiveně řekla: „Udělej to takhle ještě dvakrát a já se pomátnu a řeknu tátovi, že se s tebou stal zázrak. Že se od tohoto školního roku nemůžeš dočkat, až půjdeš do školy!“
Vyčistil jsem si zuby, umyl se, ještě jsem uklidil nádobí po snídani a pak jsem šel do školy. Hned tu první hodinu jsme měli češtinu.
Paní učitelka přinesla do třídy opravené sešity a brala do ruky jeden po druhém. „Bohoušku.“
Bohoušek vyskočil.
„Udělals mi radost,“ řekla uznale paní učitelka a zamrkala k našemu koutku. „Na rozdíl od bořiků. Hlavně od nich, a hlavně od Mirka a Bořika bych to nečekala.“
Nedivil jsem se, že Bohoušek má nejlepší diktát. Vždycky míval. Paní učitelka četla známky celé třídě a naše sešity si nechala až na konec.
„Vy čtyři byste se měli polepšit.“
Když nám paní učitelka sešity dávala, smutně pokyvovala hlavou.
Jen jedním okem jsem mrkl do sešitu. Za diktátem byla červená dvojka a v diktátu byla podtržená jedna čárka a jedno slovo.
„Mám dvojku,“ naklonil jsem se k Mirkovi.
„Co ty?“
„Taky,“ sykl Mirek.
„Trojka,“ informoval mě Čenda.
„Čtyřka,“ vzdychl Aleš, „jen taktak.“
Takže všechno bylo při starém, oddechl jsem si.
Stejné známky jsme sklízeli i minulý rok. Jenže paní učitelka byla jiného mínění. K našemu koutu a na naše lavice mířil její prst.
„Vy čtyři byste se měli polepšit. Byla bych ráda, kdyby vám někdo z těch, kteří mají jedničky, pomáhal.“
Podívali jsme se váhavě jeden na druhého. Jenže když paní učitelka mlu-

vila o těch, kteří mají samé jedničky, podívala se na Bohouška. Také se na něj usmála a Bohoušek okamžitě vyskočil.
„Kdyby chtěli, prosím, paní učitelko, já bych jim všechno vysvětlil!“
Paní učitelka si nás čtyři přísně změřila, řekla, že se diví, co my se máme co smát a šklebit, a že je od Bohouška hezké, že nám chce pomoct.
„Ano,“ řekla přísně paní učitelka, „když vám chce pomoct a zdržovat se s vámi.“
„Stejně se přihlásil jen proto,“ pošeptal mi Čenda, „aby se mohl na nás vytahovat!“
„Opovaž se,“ zasyčel na Mirka Aleš, „to si radši nechám od Boříka nadávat, že jsem úplně zabedněnej, ale Bohouška na doučování nechci!“
„Tak kdypak s tím doučováním začnete?“ zeptala se paní učitelka.
Já jsem koukal pod lavici, Čenda taky, Aleš se zuřivě přehraboval v aktovce a jenom Mirek se klidně přihlásil a řekl, že jestli Bohoušek chce, mohli bychom se učit už dneska odpoledne u nich doma.
„Zrádce,“ zašeptal mi Čenda a oba dva jsme se otočili dozadu na Mirka a ťukali si na čelo, aby to paní učitelka neviděla.
Bohoušek důležitě přikývl, že se mu to hodí, a paní učitelka řekla, že tak je to správné a že dobří žáci mají pomáhat těm slabším.
„To si ještě vyřídíme!“ bojovně přišel o přestávce Čenda k Mirkovi a strčil mu pod nos pěst.
„Nebudeme se s tím zrádcem bavit,“ řekl hrdě Aleš, otočil se k Mirkovi zády a pustil se do svačiny. Aleš dostane na svačinu vždycky spoustu jídla, takže se o něj dělíme, ale protože jsme měli zlost na Mirka, cpali jsme se sami a Aleš mu nedal ani kousnout.
„Neblázněte,“ zašklebil se na nás Mirek, „copak si myslíte, že jsem padlej na hlavu?“
„Vypadá to tak,“ řekl Čenda.
„Tak poslouchejte,“ řekl Mirek, „zítra se u nás bude malovat a dneska se všechno stěhuje. Máme doma hroznej nepořádek a malíři si už přinesli barvy a kýble. Tak jsem myslel, že Bohouškovi něco provedeme a že ho potom přejde chuť se s náma učit.“
Všichni jsme se zaradovali, že Mirek nezradil, a zbytek dopoledne jsme už ve škole nedávali pozor, protože si každý vymýšlel, co odpoledne provedeme Bohouškovi.

Po obědě jsme se sešli u Mirka. Vypadalo to u nich jako po bitvě. Nábytek všude rozstrkaný a v předsíni stály pytlíky s barvami a kýble.

„Bohoušek přijde ve dvě hodiny," řekl Mirek.
Měli jsme celou půlhodinu na to, abychom mohli Bohouška pořádně překvapit.
„Dáme za dveře smeták," napadlo Čendu, „až Bohoušek otevře, šlápne na něj a bací se do čela."
„Nebo můžeme dát na dveře pytlík s barvou," řekl Aleš, „až Bohoušek otevře, převrhne se mu pytlík na hlavu."
„Mám taky nápad," řekl jsem, „dáme za dveře umývadlo s vodou a Bohoušek do něj šlápne."
„Já mám lepší nápad," prohlásil Mirek, „pověsíme na lustr provázek, přivážeme na něj štětku namočenou do barvy, a až Bohoušek otevře, natáhnu provázek, pustím ho a štětka zmaluje Bohouškovi obličej."
„Můj nápad je lepší," řekl Aleš.
„Můj nápad je ještě lepší," tvrdil Čenda.
Řekl jsem Čendovi a Alešovi, aby se přestali hádat, protože každej musí uznat, že můj nápad je nejlepší.
„To si jenom myslíš," řekl Mirek.
Začali jsme do sebe strkat, až se Mirek nakonec naštval.
„Nechte toho! Bohoušek za chvíli přijde. Každej ať si teda připraví, co sám vymyslel!"
S tím jsme souhlasili všichni, a tak jsme se honem pustili do připravování. Čenda hledal smeták, Aleš si přinesl židli, aby mohl postavit na dveře pytlík s barvou, a já napouštěl do umývadla vodu. Nejvíc práce měl Mirek. Chtěl přivázat na lustr v předsíni provázek, ale tak vysoko nedosáhl a volal na Aleše, aby mu půjčil svou židli.
„Copak můžu?" bránil se Aleš. „Zrovna jsem vylezl nahoru. Ať mi radši Čenda podá pytlík s barvou."
„Nemám čas," řekl Čenda, „nemůžu najít smeták."
„Smeták je v koupelně," řekl zoufale Mirek. „Boříku, podej Čendovi ten pytlík, já potřebuju židli."
Postavil jsem umývadlo s vodou vedle Alešovy židle a podal jsem mu nahoru pytlík s modrou barvou. Aleš ho postavil doprostřed dveří, Čenda našel v koupelně smeták a opřel ho o dveře.
„Slez na druhou stranu," řekl Čenda, „ať mi nešlápneš na smeták."
Aleš slezl na druhou stranu, ale tam leželo mé umývadlo. Aleš do něj stoupl, voda vyšplouchla, Aleš se naštval, a když vylezl, dal Čendovi pohlavek.

„Copak za to můžu?“ bránil se Čenda. „To umývadlo tam postavil Bořík.“
„Neperte se,“ řekl Mirek a vylezl na židli, „za chvíli přijde Bohoušek.“
Aleš s Čendou se přestali pohlavkovat, Mirek přivázal na lustr provázek a já rozdělal ve kbelíku zelenou barvu. Do té barvy jsme namočili štětku a tu štětku potom Mirek přivázal na provázek.
„Hotovo,“ oznámil jsem a všichni jsme si oddychli.
„Kolik je hodin?“ řekl Mirek.
Podíval jsem se na hodinky. Bylo už pomalu čtvrt na tři a Bohoušek pořád nikde.
„Jen aby přišel,“ strachoval se Čenda. „Tohle je fantastická příležitost. Kdovíkdy si zase Mirkovi rodiče vzpomenou malovat.“
„Slíbil to před paní učitelkou,“ uklidňoval nás Aleš, „vsaďte se, že přijde.“
„A co uděláme s tou zelenou barvou ve kbelíku?“ zeptal jsem se Mirka.
„Potom ji vylejeme.“
„To bude legrace,“ těšil se Aleš.
Konečně! Zvonění v bytě, plném rozstrkaného nábytku, krásně dunělo.
„Slyšíte, už zvoní,“ šeptl Mirek.
„Už je tady!“ zajásal Čenda.
Mirek napnul štětku s provazem a já šel opatrně otevřít. Na chodbě nestál Bohoušek, ale listonoš.
„Dobrý den.“
Dveře jsem měl jen maličko pootevřené, tak jsem je chtěl honem zavřít, protože pytlík s barvou se začal už povážlivě kymácet, ale listonoš do dveří kurážně strčil a vešel dovnitř...
„Telegram pro pana Procházku! To je tatínek?“
BUM!
Pytlík s modrou barvou spadl a modrá barva se sypala listonošovi po čepici i po vyžehlené uniformě. Listonoš se polekal, zatápal před sebou rukama a udělal dva malé kroky kupředu. Šlápl na smeták a smeták ho praštil přímo do čela.
„Fujtajbl!“ zaklel listonoš a uskočil stranou. Tam stálo mé umývadlo.
Byli jsme vyjevení, a když se listonoš v mokrých botách rozeběhl, Mirek se vyděsil, vypískl a pustil štětku.
Štětka se rozmázla listonošovi po obličeji.
„Krucipísek!“ zaklel znovu listonoš a nohy mu podjely po mokré podlaze. Už by málem upadl, kdyby se nezachytil provázku, na kterém byla přivázaná štětka.

Křach! To spadl lustr. Na víc jsme nečekali.
„Honem pryč!“
Než se potlučený listonoš sebral ze země, vyklouzli jsme na chodbu.
„Někdo jde nahoru,“ vyděsil se Mirek, „aby to tak byla maminka.“
Vyběhli jsme tedy do hořejšího patra a dívali se přes zábradlí. Nebyla to Mirkova maminka.
Byl to Bohoušek.
Když viděl otevřené dveře, šel klidně dovnitř. Mezitím se listonoš sebral ze země, a když si protřel oči a uviděl Bohouška, zvolal: „Tak to seš ty, ten uličník, co mě takhle zmaloval!“
A listonoš popadl kbelík s červenou barvou a vylil ho Bohouškovi na hlavu. Bohoušek stál na místě jako tvrdé y a ani jsme neviděli, jestli zrudl nebo ne, protože on byl červený celý. Od hlavy až k patě.
„No počkejte, bořící,“ zasyčel rudý muž, „vy si to vypijete!“
A vzápětí oba pelášili ze schodů a ven z baráku.
Vpředu Bohoušek a za ním listonoš.
„Takže se nám to vlastně povedlo,“ řekl smutně Aleš a podrbal se na hlavě.
„Škoda že se Bohoušek tak zpozdil,“ zalitoval Čenda.
„Až přijde táta domů,“ řekl Mirek a svěsil hlavu, „nikomu z vás nepřeju, aby byl v mé kůži.“
„Hlavu vzhůru, Velký náčelníku!“ plácl Čenda Mirka do zad, potřásli jsme si rukama a pomalu se loudali domů.

3 Jak měl Aleš narozeniny

O přestávce nám paní učitelka řekla, že se máme obléknout a vzít si s sebou aktovky, protože dneska už další vyučování nebude a celá třída půjde do kina. Všichni jsme měli ohromnou radost, ale paní učitelka řekla, abychom se chovali slušně, protože kino nebude žádná zábava a že uvidíme krátké filmy o pěstování kaprů v jižních Čechách. Aleš řekl, že mu ti kapři nevadí, protože má dneska narozeniny, a že nám koupí v kině eskymo.
„Taky můžete ke mně odpoledne přijít, dostanu spoustu cukroví. Babička mi to dovolila.“

Dali jsme Alešovi na chodbě hobla a paní učitelka nám řekla, že nemáme dělat rámus a na ulici musíme zachovávat dvojstupy, protože nemusí každý vědět, že se neumíme chovat. Před kinem na nás čekal ustaraný pan ředitel a řekl paní učitelce, že se asi bohužel vrátíme do školy, protože filmy o pěstování kaprů v jižních Čechách nesehnal, ale že ještě chvíli počkáme na promítače, jestli snad nebude mít nějaký náhradní film. Hrozně jsme si přáli, aby promítač měl nějaký náhradní film, protože do školy se už nikomu nechtělo.

„Hurá!“ začali jsme křičet, když přišel promítač a oznámil panu řediteli, že se mu podařilo sehnat náhradní filmy.

„A z jakého jsou oboru?“ zeptal se pan ředitel.

Promítač se poškrábal za uchem a řekl, že z hodně veselého, a pan ředitel ustaraně pokýval hlavou.

Čenda, já a Mirek jsme si sedli do první řady na balkoně a na poslední chvíli se přihnal Aleš, který šel koupit eskymo.

Místo filmů o pěstování kaprů v jižních Čechách jsme se koukali na grotesky s Chaplinem a byla to ohromná legrace. Nejvíc se nám líbil ten film, jak byl Chaplin na nějaké slavnosti a lidi tam po sobě házeli dortama. Moc jsme se smáli, jenom paní učitelka se nesmála, protože na nás musela dávat pozor. Taky Bohoušek se nesmál a tvářil se, jako kdyby měl radši filmy o kaprech, protože si chtěl u paní učitelky šplhnout.

Po kině jsme Alešovi slíbili, že k němu určitě přijdeme, když má ty narozeniny, a šli jsme na oběd. K obědu jsem měl švestkové knedlíky a musel jsem je všechny sníst, i když jsem mamince vysvětloval, že nás Aleš pozval na sváteční dort a vůbec na spoustu jídla, protože má dneska narozeniny. Švestkové knedlíky mám totiž nerad, ale máma si nedala říct.

Před Alešovým domem už na mě čekal Mirek s Čendou.

„Měli bysme Alešovi přinést nějaký dárek,“ řekl Čenda. „On má na světě přece jen nás a babičku.“

„Já nemám ani korunu,“ řekl Mirek, ale Čenda prohlásil, že to vůbec nevadí, že si můžeme vymyslet nějaký dárek a nebudeme potřebovat peníze. Protože jsme na nic lepšího nepřišli, Čenda vytáhnul z popelnice před Alešovým domem starou vařečku a Mirek do ní vyryl kapesním nožem ALEŠOVI K NAROZENINÁM.

Když nám Aleš přišel otevřít, slavnostně jsme mu předali vařečku a Čenda poznamenal, jestli snad už nejdeme pozdě, protože jak vidí, Aleš má celou pusu umazanou od čokolády. Aleš nám řekl, abychom moc nekřičeli, pro-

tože babička si po obědě vždycky zdřímne, a zavedl nás do svátečního pokoje. Na stole byl velký čokoládový dort, rakvičky se šlehačkou, indiánky, kremrole a džusy.
„To všechno můžeme sníst," řekl Aleš pyšně.
Posadili jsme se ke stolu a Aleš nám každému nalil džus a na talířek ukrojil kus dortu.
Když jsme dort dojedli, Aleš se nás zeptal, jestli chceme ještě, anebo jestli se dáme do kremrolí.
„Já už nechci nic," řekl Mirek, „já jsem po obědě a už vůbec nemám chuť."
Čenda se přiznal, že už taky nemůže, a já se připojil, protože jsem si vzpomněl na tu spoustu švestkových knedlíků, co jsem musel sníst.
„To jste se museli při obědě tak nacpat?" dopálil se Aleš.
„Heleď, Aleši," odsekl Mirek, „jestli chceš, můžeš si to sníst všecko sám!"
Aleš řekl, že ho to ani nenapadne, protože si kvůli nám nezničí žaludek, a Čenda se zeptal, co tedy budeme dělat, když tu máme tolik jídla.
Řekl jsem, že by bylo bezvadný udělat pořádnou šlehačkovou bitvu.
„Ty ses zbláznil!" zaťukal si na čelo Aleš. „Vedle spí babička a víš, jak děsně bych dostal?!"
„Udělat bitvu jako v tom filmu s Chaplinem!" zajásal Čenda. „To by bylo prima!"
„To vás nesmí ani napadnout!" rozčiloval se Aleš a honem začal k sobě přistrkovat všechny dorty, co byly na stole.
„Co se dá dělat," řekl Mirek, „když Aleš nechce..."
„Beztak všechno večer sní," ušklíbl se Čenda.
„S indiánkama by se dalo házet jako s granátama," navrhoval jsem, „a z kremrolí by se dala foukat šlehačka jako z kulometu."
Aleš vzal rychle do ruky prvního indiánka a ukousnul mu špičku.
„Počkej, Aleši, jestli to všechno sníš, tak praskneš," zachechtal se Čenda a šťouchl Aleše do lokte. Aleš držel v ruce indiánka, a jak do něj Čenda šťouchl, indiánek se Alešovi rozmázl po obličeji.
„Ukažte Alešovi někdo zrcadlo," chechtal se Mirek, „ať vidí, jak vypadá!"
„Jestli si myslíš, že bys vypadal líp, kdybych po tobě hodil indiánka, tak to se teda pleteš," odsekl Aleš Mirkovi a utíral si pusu.
„Jen to zkus, ty bábovko!" chechtal se Mirek.
Aleš zrudl, protože nemá rád, když mu říkáme bábovka, popadl indiánka a hodil ho po Mirkovi. Mirek měl jedno oko zalepené indiánkem a druhým okem překvapeně pomrkával. Dal jsem se do smíchu, ale dlouho jsem se

nesmál, protože po mně hodil Mirek rakvičku se šlehačkou. Šlehačka mi zalepila pusu a Čenda polil Mirka džusem.
„Vypadáte jako strašidla!“ radoval se Čenda, ale Mirek ho chytil za hlavu a strčil mu ji do čokoládového dortu. Za chvíli to v Alešově pokoji vypadalo jako v tom filmu s Chaplinem.
Vzduchem lítaly kremrole, indiánky a rakvičky se šlehačkou a nakonec jsme po sobě lili džus. Byla to děsná legrace, Mirek se začal prát s Alešem a já s Čendou, Čenda mi vylil za krk džus a já mu na oplátku zaplácl pusu šlehačkou. Když jsme byli v nejlepším a Aleš s Mirkem se váleli po zemi, Čenda vypískl a ukázal na dveře.
„Copak to tam děláte?“ slyšeli jsme babičku.
„Babička se probudila,“ zbledl Aleš.
Honem jsme se začali utírat, ale moc to nepomáhalo.
Babička otevřela dveře a spráskla ruce.
„Panebože, tady to vypadá jako po zemětřesení a vy uličníci, vy vypadáte jako Zulukafři!“
A babička popadla vařečku, na kterou Mirek vyryl ALEŠOVI K NAROZENINÁM, a hnala nás ze dveří.
Nejvíc zmalovaný byl Čenda a nejvíc umazaný Aleš.
„Ale bylo to stejně bezvadný,“ řekl Mirek, „jako v tom filmu s Chaplinem.“
„No jo,“ povzdychl si Aleš a smutně olizoval z košile šlehačku, „když ale Chaplin neměl babičku.“

4 Sultán, Tyrl a Pihoun

„Sultán a Tyrl byli psi,“ řekla paní učitelka, „a jak se jmenoval pan mlynář?“
„Mrkej,“ řekl pyšně Čenda a přistrčil ke mně atlas. Měl ho rozevřený zrovna v místech věčného sněhu a ledu.
„Bylo to za feudalismu,“ řekla paní učitelka, „proto tam vystupují i lidé ze zámku a paní kněžna. A Viktorka zpívala kde?“
„U splavu,“ přihlásila se Palhounová.

„Správně," řekla paní učitelka, „jednou si uděláme výlet do ratibořického údolí. Abyste pocítili atmosféru toho kouzelného kraje, který byl pro spisovatelku Boženu Němcovou krajem dětství, krajem inspirace. A co myslíte, že Viktorka u splavu zpívala?"
„Blues," pravila Palhounová, protože, jak ji paní učitelka vyvolala, pořád ještě stála.
„Cože?!"
„Teskné písně," opravila se honem Palhounová a sedla si.
„No proto!" řekla paní učitelka.
„Blues je přece teskná píseň," zasyčela Palhounová k Teckertové, protože ty dvě spolu seděly v lavici. „Ale vysvětluj jí to!"
Teckertová chápavě přikývla a paní učitelka, naštěstí pro holky, nic neslyšela.
„A čím se živili Kudrnovi? Nezapomeňte, že byla bída a feudalismus."
Paní učitelka ukazovátkem hledala někoho, kdo by se chtěl přihlásit. Já sklopil oči do lavice. Totiž, na tu Čendovu půlku lavice.
Uprostřed atlasu ležel sešit. Vlastně knížka, která jen jako sešit vypadala. A na obálce knížky, co vypadala jako sešit, byl člověk s revolverem. Člověk byl černý a bílý, zrovna jako obálka, za ním byly mříže, a ten člověk z toho revolveru pálil ostošest.
„Tak co?" řekl dychtivě Čenda a skrčil se, zrovna jako já, před vyvolávajícím ukazovátkem paní učitelky. „Jakej jsem, Bořík?"
Nejspíš chtěl Čenda slyšet, že je statečný a bezvadný.
„Tak se vrátíme o kus zpátky," řekla paní učitelka zklamaně, „opakujte to po mně!"
„Sultán a Tyrl byli psi," huhlala třída.
„Ano," řekla spokojeně paní učitelka. „Sultán a Tyrl byli psi. A teď se znovu zeptám a určitě to někdo ví. Čím se živili Kudrnovi? Nezapomínejte, že za feudalismu bylo málo masa!"
„Psy!" vykřikl Aleš.
„Správně," podivila se paní učitelka. Patrně nečekala, že zrovna Aleš to bude vědět.
Člověk, který pálil z revolveru, se tvářil divoce. Tak divoce, jako se někdy tváří náš školník, pan Vinš, když někdo přeleze zeď školní zahrady a očeše mu všechny hrušky a jablka.
„Tak si to znovu zopakujeme," řekla paní učitelka, „protože jediný Aleš to věděl. Ještě jednou: Čím se živili Kudrnovi? A celou větou!"

„Kudrnovi se živili psy!“ volala celá třída kromě Čendy, který mi přistrkoval atlas a pořád čekal, co mu řeknu.
„A prosím,“ přihlásila se Teckertová, „jak to, že Kudrnovi nesnědli taky Sultána a Tyrla? Jak to, že je taky nesnědli, když normálně jedli psy?“
„To je jasný,“ řekl s převahou Aleš. „Sultán a Tyrl nebyli přece Kudrnovic psi!“
„Tak,“ zamračila se paní učitelka, „vy mi tu vedete řeči!“
„Také je možné,“ zašeptala Palhounová, „že Viktorka nezpívala blues, ale soul.“
Naštěstí zrovna zvonilo.
„Zítra budeme pokračovat,“ řekla přísně paní učitelka, „zítra už budu z Babičky zkoušet.“
„Jakej jsem?“ vrčel na mě Čenda.
„Hazardér. Protože tohle schovávat do atlasu, to je teda nápad!“
„Jak to myslíš?“
„No při češtině,“ řekl jsem už klidně, protože byla přestávka, „to uznej, to je šílený.“
„To je, podle mě, náhodou bezvadný nápad,“ řekl Čenda důrazně.
„Tak to si jen myslíš. Já nevidím nic chytrýho ani bezvadnýho na tom, že se při češtině maskuješ zeměpisem.“
„Kašlu na tebe,“ řekl Čenda.
Před školou jsme se ještě jednou chytli. „Kdo je teda pro, abysme šli zavařit letenský šlechtě?“
Návrh přednesl Mirek a Čenda i Aleš se radostně rozkývali. Byli pro.
„A proč?“ řekl jsem.
„Jak to, proč?“ podivil se Mirek. „Přece ze zásady, ne? Aby si nemysleli!“
„Kdo?“
„Kluci z letenský šlechty.“
Pravidelně jsme se s nima řezali. My byli páni Stromovky a letenský kluci se nás báli. Taky byli proškolený z domova: „Ne aby ses pral s těma syčákama z Holešovic!“
Po takovémhle školení to nebylo nic divného, že letenští kluci, sotva vlezli do džungle, do naší Stromovky, už klepali kolenama.
My jsme byli holešovický lid. Nám patřila Stromovka. A kdo si troufal...
„Tak řekni,“ popichoval Mirek a otáčel se na kluky, „co máš proti mému návrhu?“
„Ale nic.“

„Tak dobře, ve dvě ve Stromovce.“
„Zítra se bude, pánové, zkoušet z Babičky,“ připomněl Aleš, „tak se musíme vrátit dřív domů.“

Je pravda, že jsme se ze Stromovky vrátili až hodně po sedmé hodině a máma po mně loupala očima.
„Víš, do kolika jsi měl být doma?“
„Do sedmi.“
„A je kolik?“
Mlčel jsem. Protože co se dá v takovémhle případě vůbec říct? A taky si myslím, že některé otázky i odpovědi jsou úplně zbytečné.
Je pravda, že Stromovka byla jako vymetená. Po žádném leteňákovi ani stopa. Tak jsme se vlastně mohli vrátit klidně domů včas, jenže u Malé Říčky, hned vedle zahrádkové kolonie, jsme narazili na zátoráky.
„A od čeho máš roztržené to tričko?“ zeptala se máma.
Zeptala se špatně, protože by se spíš měla zeptat od koho. V tom případě bych řekl, že od Bédy Horálka, ale protože se maminka zeptala špatně, mlčel jsem.
„To jste zas lezli někde na stromy?“ prohlížela si máma s odborným zájmem díru v tričku.
Zátoráci, zrovna jako my, patří k holešovickému lidu a normálně se s nima nepereme. Už proto ne, že jejich vůdce je Horálek, který si nechá říkat Velký Béda nebo taky Holešovický postrach. Postavu má dost podobnou Alešovi, ale je to vyhlášený rváč.
„Ta díra se musí zaštupovat,“ řekla máma, „přinesu ti hříbek, jehlu a bavlnku.“
Namítl jsem, že šití je pro holky, a ne pro muže.
„Až budeš muž,“ řekla máma, „tak nebudeš mít čas lézt po stromech. Do té doby si ovšem své díry budeš látat sám. Trocha samostatnosti ti neuškodí.“
Rvačku vyprovokovali samozřejmě zátoráci, kteří zrovna tak jako my byli naštvaní, že nemůžou narazit na nějaké leteňáky. A že zrovna na mě připadl Velký Béda, to už byla vyložená smůla.
„Tak dobře,“ vzdychl jsem a provlékl ouškem jehly bavlnku, „ale za výsledek neručím.“
„Učení dělá mistra,“ řekla lehkomyslně máma, „až budeš štupovat svou padesátou díru, budeš na sebe pyšný, protože tvá záplata pak určitě bude od mé k nerozeznání.“

„Pa-padesátou?!“
„To je tak tvůj čtvrtletní průměr,“ přikývla máma, „a to nepočítám ponožky.“
„To se radši nebudu prát,“ podřekl jsem se.
„Aha, tak ty ses pral?“
Začervenal jsem se. „Ale já si nezačal,“ ujistil jsem horlivě mámu.
„Mě nezajímá, jestli sis začal ty nebo ten druhý, mě zajímá výsledek,“ pravila máma a ukázala na tričko.
Je pravda, že jsme z té rvačky se zátorákama vyvázli poměrně dobře. Mohli jsme dopadnout mnohem, mnohem hůř. Ovšem my všichni, až na Aleše, umíme docela slušně utíkat. Dost dlouho nás zátoráci na Malé Říčce honili. Ovšem Aleš taky dopadl nejhůř. Má díra v tričku byla celkem nepatrná maličkost proti jeho natrženým kalhotám a košili, ze které mu zátoráci udělali taky tričko.
„Tak se do toho dej,“ řekla máma, „výsledek mi pak přines ukázat.“
„Ano,“ řekl jsem poslušně.
Po rvačce se zátorákama jsme nešli rovnou domů, ale ještě jsme šli k trojskému přívozu, dívali se na řeku a lízali si rány, jak pravil Čenda.
„To mě vždycky může naštvat, jak v knihách je úplně jinej život než v životě.“
„To myslíš Babičku?“ zeptal se Aleš a zkoušel zubama upravit jeden rukáv košile tak, aby byl utržený přibližně ve stejné výšce jako ten druhý.
„Ale ne, teď myslím na Zločiny Krvavýho Pihouna.“
„To je ta knížka, cos ji měl dneska ve škole?“ zeptal se Mirek a zamačkával si nožem, který jsem mu půjčil, bouli na čele.
„Ta,“ řekl Čenda, „třeba čtyři chlapi se rvou s jedním, a on je všechny přepere. To je přece nesmysl.“
„To je fakt,“ řekl jsem, „sám jsem na Velkýho Bédu nestačil, ale kdybysme byli dva, nebo dokonce tři...“
„Maximálně tři,“ zdůraznil Mirek.
„Tak bysme mu ukázali.“
„Všem zátorákům bysme ukázali!“
„Tak vidíte, že je to nesmysl,“ řekl Čenda, „když jeden člověk klidně přepere čtyři i víc chlapů!“
„Tak proč ty nesmysly čteš?“ ušklíbl jsem se, „a ještě maskovaný v atlasu?“
„Protože,“ zamyslel se Čenda, „protože by to vlastně... bylo krásný!“
„Co by bylo krásný?“

„Kdyby to byla pravda. Kdyby třeba jeden člověk, třeba já, mohl přeprat devět chlapů.“
„Ty?“ řekl nedůvěřivě Aleš.
„Já jenom říkám, že by to bylo krásný,“ bránil se Čenda, „a proto čtu dobrodružné knihy.“
„To je pravda,“ kývl Mirek. „Já mám taky rád takový knížky. I když vím, že nejsou možný. A kdybych já seděl, Čendo, vedle tebe, tak bych si Zločiny Krvavého Pihouna určitě četl s tebou.“
Což Mirek jasně udělal narážku na mě a já se musel bránit. „Ale já mám takový knížky taky rád. Jestli zítra Čenda zase Pihouna přinese...“
„Přinesu.“
„Taky si budu číst,“ řekl jsem statečně.
Teď jsem ovšem všelijak látal díru v tričku. Dost všelijak, řekl bych.
„Naponejprv je to docela slušné,“ usmála se máma, když jsem jí své dílo ukázal.
„Ještě bych se potřeboval podívat na Babičku,“ zamumlal jsem a couval z pokoje.
„Na babičku?“ řekla máma. „Co tě to napadlo? Škola není holubník.“
„No právě,“ řekl jsem, „proto bych se aspoň hodinu měl na ni podívat.“
„Až budou prázdniny.“
Chvíli nám s mámou trvalo, než jsme si navzájem vyjasnili, že mluvíme o dvou babičkách. Máma mluví o té živé, co bydlí v Pekelci, a já zase o té, kterou napsala Božena Němcová. Rozsvítil jsem si lampičku a začal knížkou listovat.
Tenhle den byl hodně rušný. Ležel jsem na posteli a listoval Babičkou. Mám rád rušné dny, jenže je fakt, že po nich vždycky bleskově usínám. Oči se mi klížily a Babička mi padala. A poslední, co si pamatuju, že jsem aspoň zhasnul lampičku.

„Pozor, Tome!“ chtěla zvolat lady Tucková.
„Obrať stránku,“ sykl jsem na Čendu, protože mě velice zajímalo, zda se lady Tuckové podaří zvolat či nikoliv.
„Počkej,“ jel Čenda očima po řádcích.
Čenda čte pomaleji než já, a tak jsem tipoval, že se asi lady zvolat nepodaří. Lady Tucková byla totiž babička slavného detektiva Toma Sharka.
„Dobrý,“ kývl Čenda a konečně otočil stránku.
Hned jsem si to myslel!

„Ach!“ Krvavý Pihoun lady Tuckovou hrubě odstrčil a přitiskl jí pod nos šátek napuštěný chloroformem.
Stará a dobrá Tomova babička ztratila vědomí a bezvládně sklesla na pohovku.
„Chachá!“ zasmál se tiše Krvavý Pihoun, zatímco nic netušící Tom Shark odemykal domovní dveře.

Čenda nezapomněl na svůj slib a skutečně dneska Zločiny Krvavého Pihouna do školy přinesl.
Krvavý Pihoun odjistil revolver ráže 7,65, opatřený tlumičem, a vyčkával. Jeho oči, přivyklé tmě, se v šeru pokoje zlověstně blýskaly.
„Že je to bezvadný?“
Naštěstí jsem Čendovi rozmluvil, aby knížku zase schoval do atlasu. Četli jsme si pod lavicí, na kolenou jsme měli sešity a knížku na nich. Vždycky když Čenda obracel stránku, opatrně jsem se podíval ke stupínku. Ne že bych se nebál. Bál jsem se, ale pak mě četba strhla.
„Jindy si Pihouna stejně přečíst nemůžeme,“ vysvětloval před vyučováním Čenda, „hned jak přijdu domů, o fous před tátou, musím mu Pihouna vrátit do nočního stolku. Ten kdyby věděl, že tohle čtu, tak bych dostal doma nařezáno. Taky povídal, že tyhle knížky nesmím číst, protože je to podřadná braková literatura.“
„Jak to, braková literatura?“ zeptal se Aleš.
„To jsou všechny tyhle napínavý knížky,“ řekl smutně Mirek, „to znám od našich taky. Já je taky nesmím číst a naši je přede mnou zamykají do prádelníku a klíč má máma někde u sebe.“
„A tos ho ještě nevypátral?“
„Ještě ne,“ řekl Mirek a se zájmem se obrátil na Čendu.
„Hele, jak jsi objevil, že táta má Pihouna a jiný knížky ve svém nočním stolku?“
„Jednoduše,“ řekl Čenda. „Ve slabý chvilce mi to prozradil Roman.“
Roman je Čendův starší bratr. A my všichni Čendovi staršího bráchu závidíme, protože si myslíme, že to musí být senzační, mít staršího bratra, i když nám to Čenda vyvrací a tvrdí, že není většinou o co stát.
„Tak vidíš, že je dobře mít staršího bratra,“ promluvil moudře Mirek.
„Povídám, že to bylo v slabý chvilce,“ bránil se Čenda našemu všeobecnému nadšení pro starší brachy a zlomyslně dodal: „Roman se taky přiznal, že to párkrát schytal, když mu naši přišli na Pihouna.“

Zase jsem dorazil na konec stránky dřív než Čenda, a tak jsem se opatrně koukal, jestli nás paní učitelka nevidí.
„A Kudrnovi jedli psy," skandovala celá třída a paní učitelka to celé po slabikách dirigovala, zatímco já a Čenda jsme jen hýbali pusama.
Naštěstí už od začátku hodiny si nás paní učitelka nevšímala, jelikož měla plnou hlavu starostí s Boženou Němcovou, která byla největší českou spisovatelkou, protože napsala Babičku.
„Že to bylo bezvadný?" chtěl slyšet Čenda.
Přečetli jsme skoro deset stránek. Krvavý Pihoun byl nechvalně známý zločinec a chtěl slavného detektiva Toma Sharka zabít, protože Tom Shark mu byl na stopě a také byl proslulý tím, že vždycky všechny zločiny a zločince neúprosně a neúplatně vypátral. Krvavý Pihoun měl tudíž mnoho důvodů ke strachu, neboť chtěl vyloupit Anglickou námořní banku a obával se, že mu to Tom Shark překazí dřív, než samotná loupež vypukne, protože Tom Shark měl v hlavě jakýsi šestý smysl, kterým se řítil na místo činu ještě dřív, než tam ty činy vůbec začaly.
„A ubohá Viktorka, chudák Viktorka," řekla paní učitelka, „zpívala u splavu co?"
„Tesk-né pís-ně," slabikovala třída.
Přesto se Krvavý Pihoun vloupal do detektivova bytu a teď na Toma zákeřně číhal.
„Zabiju tě jako psa, hnusný čmuchale!" skřípěl zuby Pihoun a ruka, ve které držel revolver, se mu třásla radostným vzrušením.
Ze salonku, ve kterém lady Tucková, velká milovnice italské opery, pořádala dechové koncerty, se ozval hlas Toma Sharka se znepokojeným přízvukem: „Helou, babičko, pročpak sedíte potmě?!"
Leč nebohá lady Tucková nemohla svému vnukovi odpovědět.
„Bodejť," sykl Čenda, „jak může mluvit, když leží na gauči, napumpovaná chloroformem?"
Z toho jsem poznal, že teď Čenda čte zrovna tak rychle jako já, protože tohle byla předposlední věta na stránce. A ta poslední byla:
„Helou, babičko!" ještě jednou zvolal znepokojeně Tom Shark a vrhl –
Nedůvěřivě jsme se po sobě s Čendou podívali. Tom Shark byl přece muž železných pěstí a ocelových nervů.
„Že by měl tušení, že babička je napumpovaná chloroformem, a udělalo se mu šoufl?" zašeptal Čenda.
„Obraťˇ."

Ulehčeně jsme vydechli, protože na nové stránce věta pokračovala slovy: *se ke dveřím.*
„No proto," řekl Čenda.
Na to ovšem Pihoun čekal. Čekal, až Tomova ruka stiskne kliku a až se dveře rozletí dokořán. Už se tak stalo. Pihoun se krutě zašklebil, zvedl revolver do výše pasu, zamířil a zvolal: „Tumáš!"
Beng! Beng!
Dvě kulky z Pihounova revolveru prolétly vzduchem. Ale Tom Shark se kupodivu neskácel k zemi. Klidně přistoupil k vypínači a rozsvítil. Pihoun nemohl uvěřit svým očím! Vždyť kabát Toma Sharka byl prostřelený přímo v těch místech, kde tlouklo detektivovo srdce. A přesto Tom Shark nezemřel! Jak jen to bylo možné?
„Hernajs, jak?" divil se upřímně i Čenda, ale vzápětí začal pokyvovat hlavou, neboť jsme se dočetli, že ten hlupák Krvavý Pihoun netušil, stejně jako my, že Tom Shark ze sebe nikdy nesundává neprůstřelnou vestu, která mu již mnohokrát v boji o zákon zachránila život.
„A co když se chce umejt?" zahlodaly ve mně pochyby.
„Pst," sykl Čenda.
Tom Shark se rozhlédl po pokoji, a když uviděl na pohovce bezvládně ležící babičku, zvolal rozhořčeně: „Cos udělal té hodné staré dámě, darebáku?!"
Krvavý Pihoun vztekle zavrčel, odhodil revolver ráže 7,65 a vytáhl z nohavice širokých kostkovaných kalhot nůž. Ostří nože se zalesklo v světle křišťálového lustru, na který lady Tucková, velká milovnice lustrů, byla velice pyšná, a Pihoun skočil na Toma.
Překvapený detektiv stačil uhnout jen o zlomek vteřiny a nůž se zabodl do svátečního křesla, na které byla lady Tucková rovněž obzvláště pyšná, protože toto křeslo vynesl kdysi v zubech z plamenů hořícího paláce hraběte Muffata Tomův věrný foxteriér Ringo. Leč Pihoun se ještě nehodlal vzdát, a tak se rozpoutal nelítostný boj muže proti muži.
„Namouduši, je to bezvadný," pošeptal jsem Čendovi a zase jsme museli obrátit stránku.
Byl jsem tak ohromně zvědavý, jestli Tom Shark přemůže zákeřného Pihouna, že jsem se zapomněl kouknout, jestli se na nás paní učitelka nedívá. Najednou se celá třída začala smát. Podíval jsem se honem na stupínek, Čenda ještě obracel stránku, ale na stupínku paní učitelka nebyla. A všichni se na nás dívali a chechtali se.

„To není k smíchu," ozval se za našimi zády hlas paní učitelky. „Čendu a Boříka nezajímá Staré Bělidlo, pan myslivec a Sultán s Tyrlem. Čendu a Boříka zajímá Tom Shark a Krvavý Pihoun."
Hrozně jsme zčervenali a seděli jsme jako opaření. Paní učitelka natáhla ruku, odstrčila sešity a ukázala celé třídě ZLOČINY KRVAVÉHO PIHOUNA.
„Je to správné, číst pod lavicí?"
Celá třída začala po slabikách skandovat, že to ne-ní správ-né.
„Správně," řekla paní učitelka. „Číst pod lavicí se nemá a koho přistihnu, že si pod lavicí čte, ten zůstane po škole a dostane poznámku."
Začali jsme honem paní učitelce slibovat, že už to víckrát neuděláme, a Čenda navíc paní učitelku poprosil, jestli by mu ZLOČINY KRVAVÉHO PIHOUNA nevrátila.
„Přijdete za mnou po hodině," řekla paní učitelka, „oba dva."
Tak jsme začali dávat hrozně pozor a paní učitelka nám vyprávěla ten známý příběh o hodné babičce, která si vždycky věděla rady, a o paní kněžně ze zámku. Napínavé to moc nebylo a já pořád musel myslet na to, jak asi dopadla ta rvačka slavného detektiva s Krvavým Pihounem.
Když zazvonilo, všichni šli domů, i Mirek s Alešem.
Loudali jsme se s Čendou pomalu ke stupínku.
„Komu z vás to patří?" zeptala se paní učitelka a ukázala na Zločiny Krvavého Pihouna.
„Tatínkovi," řekl Čenda.
„Tak, tatínkovi, a jestlipak ti, Čendo, tatínek dovolil číst tenhle brak?"
„Nedovolil," přiznal se Čenda.
„Tak mu řekneš, aby přišel do školy, že s ním potřebuju mluvit."
Čenda se zatvářil hrozně nešťastně.
„Teď zůstanete oba dva po škole a napíšete slohový úkol, jak babička pomáhala lidem na Starém Bělidle."
Paní učitelka nám dala sešity a Čenda už to nevydržel a vyhrkl: „Nemohla byste nám, paní učitelko, alespoň říct, jak dopadla ta rvačka s Krvavým Pihounem? Kdybyste nám tu knížku ještě na chvíli půjčila..."
„Tom Shark zvítězí," řekla paní učitelka a zčervenala, „přemůže Krvavého Pihouna, ale Krvavý Pihoun mu uteče a pokusí se vyloupit Anglickou námořní banku. Tom Shark ho však při loupeži chytne. Nasadí mu želízka a odvede ho k soudci Trentovi."
„Vy to, paní učitelko, znáte?" podivil se Čenda.

„Náhodou," řekla paní učitelka, „náhodou jsem to kdysi četla."
Když paní učitelka odešla, zavrtěl Čenda hlavou: „To je divný, my nesmíme tyhle knížky číst, protože je to braková literatura, a přitom všichni dospělí je znají."
„Co je na tom divného," vysvětlil jsem Čendovi, „dospělí musí tyhle knížky znát, protože jinak by nevěděli, že je to braková literatura, kterou nemáme číst."
„Aha," řekl Čenda, „to je fakt."
Pak jsme otevřeli sešity a začali psát, jak babička pomáhala lidem na Starém Bělidle.

5 Jak nám Aleš předváděl triky

Paní učitelka má občas starost, co z nás jednou vyroste. Smutně pokyvuje hlavou a říká, že místo abychom se prali o přestávkách, měli bychom se vážně zamyslet nad svým budoucím povoláním, protože do školy věčně chodit nebudeme.
Občas se nás taky ptá, čím bychom chtěli být. Holky většinou plácnou, co je napadne, ale kluci z naší třídy jsou rozděleni na dva tábory. Jedna půlka chce být indiánama a druhá kosmonautama. Čenda, Aleš, Mirek a já to obvykle střídáme. Proto nás děsně překvapil Aleš. Jednou se paní učitelka zeptala, čím bychom chtěli být, a Aleš řekl, že kouzelníkem.
Začali jsme mu všichni závidět, protože už nás nebavilo být pořád indiánama nebo kosmonautama, a Aleš se děsně nafoukl. O přestávce se cpal jako obvykle houskou se salámem a vykládal hrozně vážně, jak je to senzační být kouzelníkem.
„Kouzelník," řekl Aleš, „ten strčí do kapsy indiána i kosmonauta."
Čenda poznamenal, že kouzelníci jsou obyčejně hubení, aby mohli provádět všelijaké triky, a že tedy pochybuje, že by se mohl Aleš kouzelníkem stát.
Aleš se posměšně zachechtal a řekl, že Čenda je osel, protože vůbec nezná moderní kouzelnictví.
„Moderní kouzelnictví," řekl Aleš, „to je hlavně technika. Vůbec nezáleží

na tom, jak kouzelník vypadá, stačí, když má šikovné prsty a ovládá techniku.“

Mirkovi se taky Alešovo vytahování nelíbilo a řekl, že by chtěl, aby nám Aleš něco ukázal, když tomu tak senzačně rozumí. Mysleli jsme, že teď dá Aleš pokoj a začne se vymlouvat, ale náš tlouštík se pyšně nafoukl a řekl, že když mu nevěříme, tak nám předvede nějaké triky u nich doma.

„A co babička?“ vyhrkli jsme všichni tři najednou, protože máme s Alešovou babičkou moc špatné zkušenosti a Alešova babička s námi taky. Aleš prohlásil, že se nemusíme bát, protože babička odjela na týden k tetě, a že bude odpoledne doma sám.

Když jsme k Alešovi přišli, zavedl nás kouzelník do pokoje.

„Už jsem si všechno připravil,“ oznámil nám Aleš hrdě a museli jsme se posadit ke stolu.

„První trik,“ řekl Aleš a vzal ze stolu vajíčko a ručník. Ručníkem nám chvíli mával před očima, takže jsme nic neviděli, a pak oznámil, že vajíčko zmizelo. Aleš si vzal na kouzlení dlouhý bílý plášť, jako mají prodavačky v obchodech.

„Kam zmizelo vajíčko?“ zeptal se pyšně.

„Do kapsy!“ zachechtal se Mirek a praštil Aleše přes vyboulenou kapsu.

Aleš se naštval a vytáhl rozbité vajíčko, ze kterého pomalu kapal na koberec žloutek a bílek.

„Ukaž nám něco pořádnýho,“ řekl otráveně Čenda.

„Dobře,“ řekl Aleš a rozbité vajíčko strčil do vázy s kytkama, která stála na stole. „Budu vytahovat Boříkovi z pusy pingpongové míčky.“

Zeptal jsem se Aleše, co mám dělat, když mi chce z pusy vytahovat pingpongové míčky, a Aleš řekl, že mám mít pořád otevřenou pusu. Tak jsem ji otevřel, Aleš začal mávat ručníkem a pak jsem ucítil, jak mi cpe do pusy míček.

„Prosím,“ řekl Aleš a míček mi zase z pusy vyndal, „vyčaroval jsem z Boříka pingpongový míček.“

„Udělej to ještě jednou,“ navrhl Mirek.

„Klidně,“ řekl Aleš a zase začal mávat ručníkem.

Jenže já, když jsem ucítil Alešovu ruku, tak jsem zavřel pusu. Aleš děsně zařval, protože jsem prokousl pingpongový míček a taky kousnul Aleše do prstu. Moc pěkně to chruplo.

„To jsou kouzla,“ chechtal se Čenda a Aleš poskakoval kolem stolu a držel si prst.

„Heleď, Aleši, pořád ses vytahoval, že kouzelník musí ovládat techniku," řekl zlomyslně Mirek, „tak nám radši předveď nějaký technický trik."
„Nebo přijdeš o všechny prsty," přidal se Čenda.
Aleš si přestal foukat na prst a skákat kolem stolu.
„Dobře, předvedu vám technický trik, ale na vaši zodpovědnost!"
„Klidně!" volali jsme všichni.
„Kdo z vás se nebojí zmizet?" zeptal se tajuplně Aleš.
Trošku jsme se zarazili, ale Čenda prohlásil, že on žádný strach nemá. Aleš se ušklíbl a řekl, že nám tedy předvede zmizení Čendy.
Museli jsme jít do koupelny. Aleš totiž tvrdil, že na zmizení potřebuje tmu, a v koupelně nebylo žádné okno, jen okno do světlíku. Na zemi ležel pytel, provaz, kapesník a sklenička.
„To všechno potřebuju ke zmizení," řekl důležitě Aleš.
Potom řekl, že musíme Čendu svázat a dát mu do pusy roubík, protože jinak by se trik nepovedl.
Čenda sice protestoval, ale protože jsme všichni byli hrozně zvědaví, nechal se nakonec přesvědčit. Pořádně jsme ho svázali a strčili mu do pusy roubík, že nemohl říct ani á.
„Tak," zamnul si Aleš spokojeně ruce, „teď strčíme Čendu do pytle."
Nacpali jsme Čendu do pytle a čekali, co bude dál. Aleš otevřel okno do světlíku a Mirek se zeptal, jestli tam snad nechce Čendu hodit. Aleš řekl, abysme nežvanili, protože teď se musí soustředit, a když žvaníme, tak se soustředit nemůže.
„Sedněte si na zem," přikázal nám velebným hlasem.
Sedli jsme si na zem, Aleš tlačil pytel se svázaným Čendou k zemi a potom zhasnul. Vůbec jsme v té tmě nic neviděli. Jen jsme slyšeli Aleše.
Aleš hrozně kvílel a ječel. Mirek se zeptal, jestli se snad Aleš nezbláznil, ale Aleš odsekl, abysme byli zticha, protože provádí trik.
Za chvíli rozsvítil. Byli jsme děsně překvapení, protože Aleš držel v ruce prázdný pytel a Čenda opravdu zmizel.
„Nehodils ho do světlíku?" zeptal se starostlivě Mirek.
Aleš totiž bydlí až ve třetím patře.
„Heleď, Aleši," přidal jsem se k Mirkovi, „ať se radši Čenda zas objeví."
Aleš prohlásil, že jsme strašpytlové, a řekl, že stačí, když vodou ze zázračné skleničky střikne pár kapek na prázdný pytel. Čenda se prý zase objeví. Aleš si sedl se skleničkou na vanu, pustil kohoutek a přitom vykládal, že kouzelník se dneska neobejde bez techniky, což už nám sice ří-

kal od začátku, ale že jsme nechápaví, tak nám to musel předvést názorně.
Protože Aleš pořád žvanil a voda mu ze skleničky už dávno přetékala, Mirek se zeptal, jestli se chce Aleš snad koupat a jestli nezapomněl na Čendu.
Chtěl jsem vstát, protože podlaha v koupelně byla studená, ale Aleš řekl, že musím zůstat sedět, a honem zavřel kohoutek.
Potom zhasl světlo a zase začal ječet a kvílet. Když rozsvítil, viděli jsme, jak drží v ruce pytel a v tom pytli se zmítá Čenda.
„Výborně," oddychl si Mirek a uznale řekl, že tenhle trik se Alešovi povedl.
Já měl taky radost, že Aleš Čendu nehodil do světlíku, tak jsem začal rozvazovat provazy a vyndal jsem Čendovi z pusy roubík.
Bylo mi ale divný, proč je Čenda celý mokrý a proč z něj kape voda.
Když jsme ho rozvázali, chvíli koukal, jako by spadl z Marsu, a Mirek Alešovi pořád poklepával na rameno a říkal, že to byl dobrý trik.
Jenže mokrý Čenda najednou bojovně zařval a vrhl se na Aleše. Začali se prát.
„Co blázníte?!" křičel Mirek.
Když jsme konečně ty dva od sebe odtrhli a Aleš měl na čele pořádnou bouli, vysvětlil nám Čenda, že ho Aleš nacpal do vany a potom na něj ještě pustil vodu. Proto Aleš při svém triku tak strašně kvílel. Abysme totiž neslyšeli, jak cpe Čendu do vany. A proto jsem nesměl vstát, protože jinak bych Čendu ve vaně uviděl.
Strašně jsme se s Mirkem smáli a Aleš se tvářil děsně uraženě. Potom Čenda navrhl, že bysme mohli Alešovi provést taky nějaký trik.
„Ten trik se jmenuje pomsta indiánů mizernému šamanovi," prohlásil Čenda.
Nadšeně jsme Čendův návrh schválili, svázali jsme Aleše a strčili ho do vany. Čenda potom Aleše trochu osprchoval.
Když jsme pyšně odcházeli domů, Aleš se zmítal ve vaně, děsně nadával a křičel, že už nám víckrát žádné triky neukáže.

6 Jak Aleš dostal papouška

Alešova babička se rozhodla, že z našeho tlouštíka vychová hodného chlapečka.
„Musím zušlechtit tvou duši," řekla jednou babička a dala Alešovi pohlavek, protože se zrovna dloubal v nose. Aleš zavrčel, že nechce být ušlechtilý, ale babičce to vůbec nevadilo.
„Rozhodla jsem se, že ti koupím nějaké milé zvířátko, aby ses naučil lásce k přírodě a nebyl takový surovec, jako jsou tví kamarádi."
Těmi surovci myslela Alešova babička Čendu, Mirka a mě.
„Láska ke zvířátku tě zušlechtí, milý Aleši. Budeš se o ně starat a bude se ti to moc líbit, uvidíš!"
Aleš pravil, že zvířátka vůbec nesnáší, což nebyla tak docela pravda. Aleš miluje husy na pekáči, hovězí v konzervě, a tak.
„Pověz, Aleši, jaké zvířátko by sis přál?" zeptala se tvrdohlavá babička.
Aleš by si jistě nejradši přál malé sele, ale protože tušil, že babička by měla proti praseti, válejícímu se na koberci v pokoji, jistě nějaké námitky, radši řekl, že by si teda přál králíka.
Když se to tak vezme, uvažoval opatrně Aleš, smažený králík také není k zahození. Ale babička se zamračila.
„Přiznej se, že ty bys ho chtěl sníst?!"
Aleš horlivě přikývl.
„Ne, nic takového," řekla babička, „já sama ti vhodné zvířátko vyberu!"
A hned druhý den odpoledne, když se Aleš vrátil ze školy, čekala na něj v pokoji klec s papouškem a babička.
„Co tomu říkáš?"
Aleš neříkal nic, jen kulil oči.
„Podívej, jaké má krásné peří. Je to vzácný papoušek. Když budeš trpělivý, můžeš ho naučit i mluvit."
Papoušek skákal po bidýlku a Aleše si nevšímal.
„Jak bys chtěl, aby se papoušek jmenoval?" zeptala se babička.
Aleš temně zahučel, že je mu to fuk. Babička přistoupila ke kleci a udělala na papouška: „Ňu-ňu-ňu."
Papoušek najednou příšerně zaskřehotal a Aleš se ušklíbl.
„Proč se šklebíš?"

Babička přísně svraštila obočí.
„Ten papoušek se ti, babi, směje."
„Nepovídej hlouposti! Papoušek se ještě neumí smát. Všechno se musí teprve naučit."
„No dobře," řekl otráveně Aleš, protože neměl moc rád, když před ním babička mluvila o učení.
„Budeme mu říkat Žožo," rozhodla babička, „protože pro papouška je to moc krásné jméno. A ty ho budeš každý den hodinu učit mluvit!"
Aleš si sice myslel, že Žožo není vůbec žádné krásné jméno pro papouška, ale radši nic neříkal.
„Mně ten papoušek připadá děsně hloupý," bránil se, „to bude asi zbytečná práce."
„Určitě ale nebude tak líný jako ty!" zamračila se babička. „A basta! Když povídám, že ho budeš učit, tak ho taky učit budeš! Začneš ještě dneska a hned teď."
„Ale..."
„Tak nedostaneš večeři."
Aleš se podíval nenávistně na papouška. Co se dá dělat, přece kvůli tomu hloupému ptákovi nepřijde o večeři.
„A co ho mám vlastně učit?"
„Všechno," řekla babička, „jen ne žádná sprostá slova. Jakmile uslyším od Žoža sprosté slovo, nebudeš smět celý týden ven. Alespoň se odnaučíš mluvit hrubě."
Babička odešla do kuchyně a Aleš se posadil ke kleci. Připadalo mu, že se na něj papoušek dívá hrozně zlomyslně.
„Vidíš," řekl Aleš, „já za to nemůžu. To si na tebe vymyslela babička."
A Aleš začal papouškovi předříkávat. Říkal jednotlivá slova a nutil papouška, aby je opakoval. Ale Žožo vesele hopkal po bidýlku, zobal semínka, popíjel vodu a Aleše si nevšímal. Aleš se brzy namíchl a papouškovo vyučování jen předstíral.
Rozevřel si na klíně atlas, ve kterém byl krvák půjčený od Čendy a jmenoval se DETEKTIV BABOUK A TAJEMSTVÍ ZRZAVÉ GORILY. Vždycky když babička nakoukla do pokoje, Aleš začal honem odříkávat hory, pohoří a oceány a babička spokojeně pokyvovala hlavou.
„Učí se Žožo?"
„Učí."
„A mluví už Žožo?"

„Ještě ne.“
„Však on bude, uvidíš,“ ujišťovala babička Aleše a chystala večeři.
Ještě před večeří přinesla babička velikou deku a řekla, že vždycky na noc musí být klec s papouškem přikrytá, protože papoušek je zvyklý chodit brzo spát a světlo by mu na noc vadilo.
Babička klec s Žožem přikryla a Aleš opatrně vytáhl z kapsy prak na papírové skobičky. Zrovna když babička nesla na stůl talíře s hrachovou kaší a párkem, Aleš vystřelil.
„Co to děláš, ty lumpe?“ zvolala babička.
„Chtěl jsem vědět, jestli už papoušek spí,“ přiznal se.
Babička potřásla rozzlobeně hlavou a někdo zazvonil.
„Crrr!“
Byl to soused, pan Lokvenc, a prosil babičku, jestli by mu nepůjčila krajíc chleba.
„Jen pojďte dál,“ řekla laskavě babička. „Chleba máme dost, jen si ukrojte, kolik potřebujete.“
Zrovna když si pan Lokvenc krájel chleba, ozval se za jeho zády nepříjemný hlas: „Co to děláš, ty lumpe?“
Pan Lokvenc se polekaně otočil. Ale za ním seděl jen Aleš a u stolu stála babička.
„No dovolte,“ zakoktal soused. „Přece jste mi sama řekla, abych si ukrojil.“
„Samozřejmě,“ řekla rozpačitě babička a podezřívavě se podívala na Aleše. „Jen si ukrojte.“
Jenže za chvíli se znovu ozvalo to nezdvořilé: „Co to děláš, ty lumpe?!“
Pan Lokvenc byl ve tváři jako rak. „To prosím, to přestává všecko! Nenechám se pro kousek chleba takhle urážet!“
„Ale já přece nic neříkám!“ divila se babička.
„Tak to ten kluk!“ ukázal pan Lokvenc prstem na Aleše.
„Já ne,“ řekl důstojně Aleš a klidně pokračoval ve večeři.
„To jste možná něco špatně slyšel,“ řekla nejistě babička a udiveně kroutila hlavou.
„No dobře, ale už naposledy!“ A pan Lokvenc se podezíravě rozhlédl po pokoji. „Tak já si tedy kousek chleba ukrojím!“
„Ukrojte,“ řekla s líbezným úsměvem babička.
Pan Lokvenc pomalu krájel chleba a pojednou se prudce otočil. Patrně zase očekával ten nezdvořilý hlas.

„Chachacha!“ otřásl se pokoj neznámým smíchem, protože jak se pan Lokvenc prudce otočil, srazil babičce květináč z okna a květináč ho bacil do nohy.
„Au!“
Pan Lokvenc poskakoval po jedné noze kolem dokola pokoje. Zrovna když skákal kolem klece zabalené do deky, ozval se neznámý hlas: „Vidíš, já za to nemůžu. To si na tebe vymyslela babička!“
Soused přestal poskakovat a řekl babičce, že teď je mu už všechno jasné a že ona, babička, je stará a poťouchlá zákeřnice.
„Co si to dovolujete?!“ protestovala babička.
„Ten kluk vás usvědčil,“ prohlásil pan Lokvenc. „Dobře jsem slyšel, jak říkal, že to všechno jste si na mě vymyslela vy!“
Aleš se začal smát.
„Vy jste mi pěkná rodina, fuj!“ odplivl si pan Lokvenc, popadl babiččin chleba a po jedné noze vyskákal z bytu. Babička spráskla ruce a vrhla se ke kleci s papouškem Žožem. Papoušek seděl na bidýlku a nezřízeně se chechtal: „Chachacha!“
„Je to namouduši děsně chytrej papoušek,“ prohlásil uznale Aleš.
„To ano,“ řekla babička, „naučil se mluvit až moc rychle. Ale zato ty nebudeš smět celý týden ven, protože Žožo mluvil hrubě!“
„A to tedy ne!“ rozzlobil se Aleš. „Kdo ho naučil říkat: Co to děláš, ty lumpe?!“
Babička se začervenala. „Dobře, Aleši, všechno ti odpouštím. A jestli odnaučíš papouška ten hrubý výraz, dostaneš v neděli čokoládový dort.“
Aleš blahosklonně přikývl. „Pokusím se.“
„Co si o nás pan Lokvenc bude myslet?“ strachovala se babička a začala zametat zbytky rozbitého květináče.
Papoušek Žožo se pořád chechtal a vůbec nevypadal, že by už chtěl spát.

7 Jak jsme lítali

To je fakt, že se někdy hádáme, kdo co dovede nejlíp a kdo je z nás nejsilnější. Já si myslím, že nejvíc dovede křičet Aleš a nejvíc se dovede vytahovat Čenda. Mirek se sice taky trošku vytahuje, ale jen málo, asi jako já. Ten nápad s deštníkem dostal Čenda. Našel někde na hromadě starých krámů, co jsou o železných nedělích před každým domem, starý a potrhaný černý deštník. Deštník byl hrozně legrační, protože v něm byly díry, a hrozně velký, takže jsme se pod něj mohli schovat všichni čtyři, kdyby pršelo. Jenže schovávat se pod něj v dešti nemělo cenu, protože v něm byly ty díry.

„Zahoď ten krám," řekl opovržlivě Aleš, když Čenda přinesl deštník na hřiště, kam chodíme hrát po škole fotbal.

„Je celej děravej," poznamenal Mirek.

„K ničemu se nehodí," řekl jsem já, ale Čenda se urazil, protože si myslel, jak všichni budeme koukat a jak nás děsně překvapí.

„To je náhodou bezvadnej deštník, takový se už dneska neprodávaj," hájil ho Čenda.

„To je jasný, že se takovýhle neprodávaj," zachechtal se Aleš, „leda blázni by si kupovali děravý deštníky."

„Vážně, Čendo," řekl Mirek, „co chceš s tím deštníkem dělat?"

Čenda prohlásil, že jsme padlí na hlavu, což ví už dávno, ale že nemáme fantazii, to vidí teprve dneska.

„Takovej deštník," řekl Čenda, „dovedete si ho představit jako padák?"

Aleš poznamenal, že si dovede docela dobře představit Čendu jako parašutistu s deštníkem, protože by mu normální padák nikdo nepůjčil. Čenda se ušklíbl a řekl, že kdyby ten normální padák půjčil někdo Alešovi, on, Čenda, by se se svým deštníkem určitě nepotlouk tolik jako Aleš s padákem, protože s Alešem by praskly popruhy. Aleš se zeptal Čendy, jestli náhodou nechce pár pohlavků, a Mirek otráveně zazíval, že buď budeme hrát fotbal, anebo se budeme hádat.

„Mě dneska fotbal nebaví," řekl Čenda, „a kdo není zbabělec, půjde se mnou za nádraží skákat s deštníkem."

Za nádražím jsou veliké kopce písku a někdy tam chodíme se školou na brigádu, protože ten písek se vozí na hřiště a sypou se s ním cestičky.

„To se teda uvidí, kdo dovede nejlíp skákat," řekl bojovně Aleš.
„To se teda uvidí," přidal jsem se k Alešovi a Mirek řekl, že když nikdo nechce hrát fotbal, tak s námi jde taky.
Mezi hromadami písku stojí budka hlídače, pana Kačírka, a leze se do ní po žebříku. Budka je dost vysoko, protože písku je hodně a pan Kačírek musí mít přehled, jestli mu ten písek někdo nekrade.
„Skákat můžeme z budky," řekl Mirek, „to bude bezvadný."
„Jen jestli tam není pan Kačírek," dostal strach Aleš.
Aleš se vždycky do všeho hrne, ale taky má z nás největší strach.
„To se uvidí," řekl Mirek a sebral z hromady pár větších kamínků.
Jak Mirek hodil kamínky na budku, přikrčili jsme se a čekali. V budce nikdo nebyl, protože jinak už by se pan Kačírek vyklonil a křičel by na nás, že jsme uličníci.
„Já polezu první," řekl Mirek, „za mnou poleze Bořík, potom Aleš, a Čenda s deštníkem poleze nakonec."
„Ani mě nenapadne," protestoval Čenda, „ať poslední leze Aleš. Co když pod ním žebřík praskne a já už se nahoru nedostanu?"
„Jestli Čenda nepřestane, dám mu jednu do nosu!" vyhrožoval Aleš.
„Tak pojď, ty bábovko," postavil se bojovně Čenda a dráždil Aleše deštníkem.
„Nechte toho," řekl Mirek, „nebo ten deštník rozbijete."
Aleš s Čendou dali konečně pokoj, a tak jsme vylezli nahoru.
Budka měla dvířka ze dvou stran a z každé strany byly hromady písku. Ta větší se žlutým a hrubým a ta menší s jemným a bílým říčním pískem.
„Na kterou stranu budeme skákat?" zeptal jsem se.
„Snad na tuhle, ne?" přiškrceným hlasem zašeptal Aleš a prstem ukázal dolů na větší hromadu.
„Aleš má strach!" zachechtal se vítězně Čenda.
„Nemám strach," protestoval Aleš, „ale namouduši nevím, proč bych si měl kvůli vašim hloupejm nápadům zlomit nohu."
„Kdo nechce skákat, skákat nemusí," řekl Mirek, „kdo se bojí, ať radši sleze dolů."
Podívali jsme se na Aleše, ale Aleš se tvářil, jako kdyby se vůbec nebál a jako kdyby nevěděl, kvůli komu to Mirek povídá.
„No, nebezpečný to bude," řekl vážně Čenda, „deštník není žádnej padák, a ke všemu jsou v něm díry."
Aleš maličko zbledl, ale neříkal nic.

„Kdo skočí první?“ zeptal se Mirek.
Nikomu se nechtělo, tak jsem navrhl, že budeme raději losovat.
„Hodíme si korunou,“ souhlasil Čenda.
„Jsme přece čtyři,“ zaťukal si Aleš na čelo, „to by musela ta koruna mít čtyři strany.“
„Tak napřed budu házet já s Alešem,“ řekl Mirek, „a potom Bořík s Čendou. Ti dva, co prohrajou, budou házet ještě jednou mezi sebou.“
Bylo to sice trošku komplikované, ale spravedlivé.
Napřed vyhrál Mirek a potom jsem vyhrál já. Zbyl tedy Čenda a Aleš. Házel Aleš a třásly se mu ruce. Kdyby padla strana se lvem, musel by skákat první.
Tlačili jsme se ke stěnám budky a byli jsme hrozně zvědaví. Koruna letěla vzduchem, Čenda do ní ještě plácl, ale koruna necinkla o zem, vykutálela se otevřenými dvířky ven, na tu hromadu žlutého písku.
„Tak kdo vyhrál?“ zeptal se Mirek.
„Já!“ křičel Aleš a ukazoval na hromadu písku, ve které se ztratila koruna. „Čenda bude skákat první.“
„Jak to?“ urazil se Čenda.
„Vidím tu korunu docela dobře,“ radoval se Aleš a vykláněl se z budky.
„Já nevidím nic,“ protestoval Čenda, „Aleš si vymejšlí.“
„Bojíš se!“ řekl vítězně Aleš.
Čenda se urazil. „Já že se bojím? To se teda uvidí. Dobře, já budu skákat první!“
„Ta hromada je dost vysoká,“ uklidňoval Čendu Mirek, „nic se ti nemůže stát.“
„Na tu já nebudu skákat,“ řekl hrdě Čenda, „budu skákat na druhou stranu.“
Čenda si vybral tu menší hromadu s jemným říčním pískem a i Aleš musel uznat, že teda odvahu má.
Rozevřeli jsme deštník, Čenda si stoupnul až na okraj budky, vzal deštník do ruky a pořádně se odrazil.
Po zádech nám přejel mráz. Deštník se zachytil o střechu budky, roztrhl se a Čenda s holí od deštníku v ruce letěl do hromady písku jako šipka. Zavřeli jsme oči a otevřeli je, až když zezdola byl slyšet Čendův křik.
„Pomóc! Pomóc!“
Honem jsme slezli po žebříku dolů a drápali se k Čendovi. Čenda byl až do pasu zapadlý v písku, ruce měl nad hlavou a v jedné držel tu hůl od deštníku.

„Pomozte, rychle mi pomozte, propadám se... Pomóc!“
Mirek poradil Čendovi, aby pustil hůl, a pak jsme ho chytili za ruce a začali ho tahat.
„Opatrně,“ křičel Čenda, „utrhnete mi ruce!“
Mirek tahal Čendu za jednu, já za druhou ruku, za kalhoty nás držel Aleš a tahal všechny tři.
„Hej rup!“
Pořádně jsme zatáhli, vysvobodili Čendu a skutáleli se po hromadě písku na zem.
„Uf!“ řekl nám dojatě Čenda, když jsme se belhali domů, „zachránili jste mi život.“
„To nic nebylo,“ mávl velkodušně rukou Aleš a toužebně dodal: „Jenom škoda, že jsme si nemohli pořádně zaskákat.“
Nikdo na to nic neřekl, jenom já jsem se ohlídl a viděl jsem, jak na střeše budky pana Kačírka visí cáry zbytků z Čendova senzačního padáku.

8 Ku-ku? Ku-ku!

Aleš se přihnal dneska do školy deset minut po zvonění.
„Kde ses toulal?“ zeptala se přísně paní učitelka.
Uřícený Aleš zkroušeně přiznal, že zaspal, protože mu nezvonil budík.
„Zaspal?“ Paní učitelka potřásla nedůvěřivě hlavou, protože moc dobře znala Alešovu babičku a věděla, že ta by našeho tlouštíka zaspat nikdy nenechala. „Opravdu?“
„Namouduši,“ začervenal se Aleš, „babička totiž odjela do lázní.“
Paní učitelka se usmála a řekla, že teď je jí všechno jasné, protože když je on, Aleš, bez dozoru, myslí si nejspíš, že bude chodit do školy, kdy se mu zachce. Ale že se mýlí, protože bude-li se dnešní případ opakovat, zavolá si paní učitelka babičku, až se ta dobrá paní, jejíž lásky a péče si Aleš vůbec nezaslouží, vrátí z lázní, a všechno jí poví.
„Slib mi, že už nikdy nepřijdeš pozdě!“
Aleš to paní učitelce svatosvatě slíbil a paní učitelka mu podala ruku.

„A co teď budu dělat?“ řekl nám před školou Aleš. „Ten budík je fakticky rozbitej.“
„Tak ho spravíme,“ navrhl Mirek.
„A umíte to?“
„To je toho,“ řekl Čenda, „já už dokonce jednou spravoval televizi.“
„Jen jednou?“ poznamenal jsem. „A pak jste si z ní udělali akvárium, ne?“
„Na takový impertinence ti vůbec nebudu odpovídat,“ řekl Čenda hrdě.
Občas se totiž urážíme cizími slovy. Jednak je to zábavnější než obyčejné nadávky, jednak dá vždycky práci zjistit, co které cizí slovo znamená a jestli to vůbec urážka je. Pak se teprve člověk smí prát.
„Samozřejmě že ten budík spravíme,“ řekl Mirek, „přece pomůžeme kamarádovi, ne?“
Aleš sice chvíli váhal, protože nám moc nevěřil, ale nakonec souhlasil.
„Tak dobře, ale nářadí si musíte přinést s sebou, já doma nic nemám.“
Čenda řekl, že to nevadí, protože dostal k Vánocům soupravu pro domácí kutily Malý nezbeda, a že se ve čtyři všichni sejdeme u Aleše.
Normálně jsem počítal, že se podívám do naučného slovníku, co to znamená impertinence, ale náhodou byl už doma táta.
„Tati, co je to impertinence?“
Otec se nejprve zarazil. „Proč to chceš vědět?“
„Čenda to říkal.“
„Aha,“ pokýval hlavou otec, „jak bych ti to jen vysvětlil? Podívej, od tebe by příkladně byla impertinence, kdybys mi nejprve ukázal žákovskou knížku, a pak si řekl o peníze na biograf. Rozumíš?“
„Aha,“ řekl jsem, ale moc nechápal, „takže impertinence je něco jako odměna?“
„Nikoliv,“ řekl otec, „spíš něco jako drzost. Protože není žádného důvodu, když nahlédnu do tvé žákovské knížky, abych tě odměňoval.“
„Aha,“ pochopil jsem, ale na svou obranu jsem ještě řekl: „Někdy mívám i docela dobré známky.“
„Ano,“ řekl otec, „někdy. A to málokdy.“
Byl jsem docela rád, že si táta otevřel noviny. Podobné hovory jindy bývají totiž dost dlouhé a většinou také nepříjemné.
Aleš přišel otevřít s pusou umazanou od marmelády.
„Jelikož mi tu babička moc jídla nenechala, tak si musím sám vařit,“ vysvětloval nám vážně a utíral si pusu do rukávu.
V pokoji na stole stály dvě vyjedené sklenice od marmelády a otevřená plechovka s debrecínskými párky. A taky budík.

„Ty jíš k párkům zavařeninu?“ zeptal se Mirek.
„Jo, kvůli vitamínům. Babička mi říkala, abych nejedl pořád samý maso, ale taky zeleninu.“
„A není ti náhodou špatně?“
„Proč?“ zeptal se Aleš překvapeně. „Zavařenina je z meruněk a v meruňkách je přece spousta vitamínů.“
„Meruňky ale nejsou zelenina,“ řekl jsem, „meruňky jsou ovoce.“
„To je skoro to samé, přece,“ bránil se Aleš, „rozhodně mají meruňky blíž k zelenině než k masu.“
„Hele,“ mávl Čenda rukou, „to je ten budík?“
„Jo,“ řekl Aleš, „to je ten budík, co nezvoní.“
Čenda položil na stůl brašnu pro domácí kutily a otevřel ji. Mirek si budík prohlédl a pak mi ho podal.
„Jen abyste ho nerozbili ještě víc,“ řekl Aleš a starostlivě si prohlížel Čendovy nástroje.
V brašně bylo kladivo, dláto, šroubovák, francouzský klíč, kleště a pěticentimetrové hřebíky.
„S tímhle by se dal možná spravit orloj,“ poznamenal Mirek, „ale ne tenhle mrňavej budík.“
„To se uvidí,“ naštval se Čenda a vzal do ruky šroubovák. „Nejdřív přístroj otevřeme a podíváme se, jak vlastně vevnitř vypadá.“
„Opatrně, člověče!“ kvílel Aleš. „Otevíráš ho jako volejový rybičky!“
Čenda s vyplazeným jazykem soustředěně šrouboval.
Zadní kryt budíku konečně vypadl a na stůl se vysypala péra a ozubená kolečka.
„To jsem zvědavej, jak to dáte zase dohromady,“ prohlásil Aleš.
„To chce systém,“ řekl Mirek a začal od sebe oddělovat budíkové vnitřnosti. Na jednu hromádku dával péra a na druhou ozubená kolečka.
„Ale když to dáme zpátky jen tak,“ namítl jsem, „tak přece budík nespravíme.“
„Správně,“ poklepal mi Čenda uznale na rameno, „musíme najít vadu.“
Já s Alešem jsme začali prohlížet hromádku koleček a Mirek s Čendou hromádku per.
„Sláva, už to mám!“ zajásal Aleš. „Koukejte, tady na tomhle kolečku chybí dva zoubky!“
Mirek, Čenda a já jsme se sklonili nad Alešovou nataženou dlaní.
„Namouduši,“ řekl Čenda, „to bude ta chyba!“

„Ale co teď?“
„Potřebujeme náhradní kolečko!“
„A kde ho seženeme? Do hodinářství už nemůžeme, protože za chvíli bude šest.“
„Tak vidíte,“ zbledl Aleš, „a já zejtra určitě zase zaspím.“
„Obětuj hodinky,“ navrhl Mirek, „určitě v nich podobný kolečko bude taky.“
„Hodinky?“
„To by šlo,“ souhlasil Čenda, „tohle kolečko je docela malý kolečko.“
„Dělej,“ řekl netrpělivě Mirek.
Aleš s povzdechem podal Čendovi své krásné náramkové hodinky, které dostal od babičky za slib, že s námi přestane kamarádit.
Čenda je otevřel a vysypal mnohem rychleji než budík.
Jenže při tom prasklo sklíčko.
„Áááá!“ zakvílel Aleš.
„To nevadí,“ utěšoval našeho tlouštíka Mirek. „Sklíčko stojí pár korun. Hlavně že bude kolečko.“
A namouduši jsme podobné kolečko našli.
Alešovi se vrátila nálada: „Tak dobře, hodinky si dám spravit, než se babička vrátí. Teď koukejte dát budík dohromady.“
Čenda se starostlivě podrbal na hlavě.
„No jo, dohromady, ale jak?“
„Jak to bylo předtím!“ rozčilil se Aleš.
„To je to,“ řekl prorocky Čenda a vyčítavě se obrátil na Mirka. „Neměls dělat ty hromádky. Teď se nám to všechno popletlo.“
„To chce systém!“ zvolal jsem, protože jsem dostal výborný nápad. „Máte, Aleši, v kuchyni hodiny?“
„Máme,“ řekl podezíravě Aleš, „ale ty hodiny jsou mnohem větší než budík, a ještě víc větší než moje hodinky.“
„Fajn,“ rozvíjel jsem svůj vynikající nápad. „Otevřeme je, podíváme se, jak to v nich klape, a podle nich dáme dohromady budík.“
„Ty si myslíš, že všechny hodiny jsou uvnitř stejný?“ řekl skepticky Mirek.
„Určitě. Určitě jsou všechny hodiny uvnitř přibližně stejný.“
„Když myslíš,“ řekl Mirek.
Šli jsme všichni do kuchyně a hodiny visely nad kredencem skoro až u stropu.
„Dáme na sebe dvě židle, přidržíme Čendu a Čenda ty hodiny sundá,“ řekl Mirek.

„Proč zrovna já?“
„Protože jsi z nás nejlehčí,“ řekl Mirek.
„Neboj se, my máme pevný židle,“ uklidňoval Čendu Aleš.
„Opatrně,“ šeptal Mirek.
„Už je mám,“ řekl vítězně Čenda a zakymácel se, protože hodiny byly dost těžké.
„Drž mě, Mirku, pořádně!“
„Neboj,“ řekl Mirek klidně a ušklíbl se.
Celá pyramida s Čendou a s hodinami se najednou zakymácela a zřítila k zemi. Na Aleše spadla židle, na mě Čenda a Mirek jen taktak že uhnul hodinám.
Jejich trosky teď ležely vedle nás na zemi a Čenda řekl, že za to může Mirek, protože místo aby ho pořádně držel, tak ho zašimral na noze.
„To není pravda,“ řekl Mirek, „držel jsem tě normálně. Měl jsi říct, že jsi lechtivý!“
„Já nejsem lechtivý,“ řekl Čenda, „ale šimrání prostě nesnáším.“
„Tak to jsi lechtivý.“
„Nejsem!“
„Nechte toho,“ řekl jsem, „to jsem zvědavý, jak teď budík spravíme.“
Nejspíš jsem to řekl dost pozdě, protože zatím dal Mirek Čendovi pohlavek, a hned potom mě Čenda kousl do prstu. „Ty se nesměj, Bořiku!“
Ačkoliv jsem se vůbec nesmál.
„Jděte,“ vstal Aleš smutně ze země a ukázal nám na dveře.
„Co blázníš?“
„Řekl jsem, abyste šli,“ pravil Aleš. „Nechte mě tu samotnýho.“
„Namouduši, co blázníš?“
„Neblázním, já vidím, že se chcete prát. To můžete klidně venku. Potřebuji samotu, abych mohl v klidu spáchat sebevraždu. Protože ráno se určitě nevzbudím a přijdu zase pozdě do školy. A slyšeli jste paní učitelku.“
„Něco vymyslíme.“
„Co vymyslíte?“
„No třeba,“ vyhrkl Čenda, „když jsme ti rozbili hodiny, hodinky i budík, tak tě budeme chodit ráno probouzet. Než se babička vrátí nebo než hodiny spravíme.“
„To ty bys měl Aleše chodit probouzet,“ prohlásil Mirek, „protože jsi zatajil, že jsi lechtivej.“
„Všichni jsme přece...“ bránil se Čenda.

„Pomáhali, to ano," skočil mu do řeči Mirek, „ale..."
„Pomáhali, jo," řekl Aleš, „všichni jste pomáhali v tom rozbíjení. To se namouduši nedá nic dělat. Budete se střídat v mém buzení."
„No dobře," já s Čendou jsme souhlasili hned a Mirek po chvíli reptání taky.
„Tak to by bylo," zamnul si Aleš spokojeně ruce. „A myslíte, kluci, že se podaří spravit všechny ty rozbité časoměřiče, než se babička vrátí?"
„To záleží..." řekl váhavě Čenda.
„Jen na penězích," řekl tvrdě Mirek, „protože tyhle stroje musíme odnést k hodináři."
„Správně," rozjasnila se Alešova tvář, „tak koukejte všichni zítra do školy přinýst všechny svý peníze!"
„Tak ahoj."
Rozloučili jsme se, a když už jsme byli na ulici, ještě se za námi Aleš vyklonil z okna a volal:
„A nezapomeňte na buzení! Jeden z vás!"
„Ty," řekl Mirek Čendovi.
„No dobře, začnu já," pokrčil Čenda ramenem, co se mu na něm houpala kutilská brašna, „já se hádat nebudu."

Hned jak jsem se doma navečeřel, dal jsem se do prohlížení všech svých tajných skrýší. Momentálně jsem při penězích zrovna nebyl, a jak se ukázalo, ani mé tajné skrýše. A to jsem prošacoval všechny šaty ve skříni.
„Tati?"
Vešel jsem do rodičovského pokoje s žákovskou knížkou v ruce.
„Co je?"
Maminka byla ještě v kuchyni u nádobí a táta se díval na televizi.
„Mohl bych ti položit jednu impertinenci?"
„Jakou?" zasmál se otec.
Mlčky jsem položil na stolek žákovskou knížku a zašeptal: „Nutně bych potřeboval asi kilo."
„Na biograf?"
„No," zalhal jsem.
„Tolik?" řekl otec, sáhl do kapsy a položil na stůl bankovku. Teprve teď si všiml žákovské knížky a odtrhl se od obrazovky.
„Když chceš ze mě mámit peníze, proč mi nosíš žákovskou knížku?"
„Ty jsi to přece říkal. Když jsi mi vysvětloval impertinenci. Že ti mám ukázat žákovskou knížku."

Otec se zamračil.
„Tak tos mi špatně rozuměl. Jestli si myslíš, že budeš za dobré známky dostávat od nás peníze," zarazil se otec. „Jak tě vůbec něco takového mohlo napadnout? Máma ti něco slíbila?"
„Ne, to ne, já jsem myslel," koktal jsem, „jak jsi mi vysvětloval..."
„Aha," usmál se otec, „tak tady si vem tu padesátku, než si to rozmyslím, a tu žákovskou knížku taky. Neučíš se pro peníze, ale pro sebe, chápeš?"
„Chápu," řekl jsem pokorně. Podobně nám to totiž vždycky říká paní učitelka. Skoro podobně. Protože ona o penězích samozřejmě nemluví.
„A teď plav," řekl táta.
Tak jsem rychle plaval. Ale pravda byla, že mé poslední známky v žákovské knížce byly dvojka z češtinského diktátu a jednička z dějepisu. Což jsou podle mě docela výborné známky.
Ale také byla pravda, že mé úspory, i s tátovou padesátkou, valné nebyly.

„Bídáci!" řekl rozhořčeně Aleš. Přišel do školy včas, protože Čenda splnil svůj slib, vstal o půl hodiny dřív a šel ho vzbudit.
Když jsme se sešli o přestávce, vypadalo to dost bledě. Všichni jsme vysypali kapsy a Mirek to suše spočítal.
„Bídáci!" opakoval rozhořčeně Aleš. „Tomuhle říkáte úspory?"
„A to ještě všechno neprojíme," podotkl významně Mirek. „Kolik máš ty?"
„Nic," řekl Aleš hrdě.
„Tak buď radši zticha!"
„Nebudu," prohlásil Aleš. „Protože jsem zatraceně zvědavý, jak odpoledne dopadneme u hodináře."
Odpoledne u hodináře jsme dopadli špatně. Když jsme z velké krabice od dortu vysypali na pult pozůstatky hodinek, budíku a kuchyňských hodin, malý pán s čočkou v oku spráskl ruce: „To jste si, hoši, spletli krám! S tím běžte do sběru!"
„Ale to jsou hodiny," řekl Čenda, „skoro nový."
„A dokonce troje," upřesnil Aleš.
Hodinář se zatvářil velice přísně. „Možná že existuje na světě nějaký blázen, který by z těchto součástek," odsunul krabici štítivě od sebe, „sestavil perpetuum mobile," zvedl prst. „Říkám možná! Ale neexistuje na světě žádný člověk, který by z této směsi sestavil hodiny. A ještě ke všemu troje," dodal s opovržlivým úsměvem.
„Tak vám pěkně děkujeme," řekl zdvořile Mirek.

„Za málo," řekl výhružně hodinář.
Dveře krámu za námi cinkly a bylo to jako cinknutí umíráčku.
„Tak aby bylo jasný. Já se jdu oběsit, protože babička se pozítří vrátí," prohlásil Aleš a strčil si do kapsy všechno naše jmění.
„Co teď budeme dělat?"
„Co já udělám," zasténal Aleš mužně, „to jsem vám už řekl."
„Mohli bysme babičce koupit třeba kalendář," navrhl nejistě Čenda.
„Anebo předplatné na Pražské jaro," ušklíbl jsem se. „Máš, Čendo, vynikající nápady."
Čenda se urazil a nastavil mi nohu. Zakopl jsem a padl na Mirka. Mirek zahekal, ztratil rovnováhu a posadil se do rajských jablíček, neboť jsme stáli na ulici před stánkem se zeleninou.
„Mladý muži, najděte si jinou židli," řekl tvrdě prodavač a udělil Mirkovi rotaci.
Když Mirek letěl vzduchem, neztratil duchapřítomnost a chytil Čendu za krk. Skouleli se po chodníku a jeden starší pán do mě píchl holí a řekl: „Jen počkejte, uličníci, zavolám na vás policii!"
„Nepíchejte mě laskavě," ohradil jsem se zdvořile a Mirek s Čendou rychle vstali.
„Kde je Aleš?"
Aleš zmizel.
„Klu-kluci," zbledl Mirek, „třeba to myslel s tím oběšením vážně!"
Čenda mávl rukou. „S ním by stejně každý provaz prasknul. Musíme zachovat klid."
„Cukrárna," řekl jsem, „podívejte, támhle na rohu je cukrárna!"
„No a?" zeptal se nechápavě Mirek a Čenda si významně zaťukal na čelo.
Tryskem jsme prchali k cukrárně. Aleš seděl hned u prvního stolečku, měl před sebou papírový tácek, na něm pár drobných, půlku snědených dortů a pusu měl obarvenou čokoládou a šlehačkou.
„Kde máš naše peníze?" řekl přísně Mirek.
Aleš si blaženě pohladil břicho a druhou rukou si nacpal do pusy hned dvě kremrole najednou.
„To je ničemnost!"
„To, co jste udělali s našima hodinama, to taky," řekl klidně Aleš a cpal se dál.
„A co bude s oběšením?" dorážel Čenda.
„To si musím ještě rozmyslet. Až dorazím tyhle poslední rakvičky se šlehačkou."

„Já ti dám rakvičky!“ zvolal Mirek a jako na závodech jsme se všichni tři pustili do zbytků dobrot, za které Aleš promrhal naše peníze.
„Tak to tedy ne,“ řekl Aleš. „Babička se pozítří vrátí, a já se kvůli vám věšet nebudu.“
„Tak si vymysli nějakou výmluvu,“ navrhl Mirek, „třeba že tě přepadli zloději.“
„A zrovna ukradli hodiny,“ ušklíbl se Aleš, „to bych musel mít za babičku Karkulku, aby mi tohle věřila.“
„Moment,“ řekl jsem, „mám nápad.“
„Hm,“ řekl Aleš, „poslouchám.“
„Seženeme ti nový hodiny. A s kukačkou!“
„Hodiny s kukačkou? Ty by se mohly dát do kuchyně. A co budík a náramkový hodinky?“
„Můžeš přece babičce říct, žes všechny časoměřiče vyměnil za hodiny s kukačkou, abys ji překvapil a udělal jí radost!“
„To by snad šlo!“
Aleš ožil, ale pro jistotu se ještě zeptal: „Jenže, jsou ty hodiny s kukačkou v pořádku? Jdou vůbec?“
„A jak,“ řekl jsem. „Kukají každou hodinu tak bezvadně, že dokud jsme je měli v pokoji, táta se strašně děsil a nemohl v noci vůbec spát.“
„No vidíš,“ řekl Mirek, „hodiny a budík v jedný bedně. A kde máte ty hodiny teď, Bořiku?“
„Jsou na půdě.“
„Tak na co čekáme?“ Aleš pečlivě vybral z papírového talířku sladké drobečky. „Jde se k Boříkovi na půdu!“
Vypravili jsme se z cukrárny rovnou do našeho domu. Půda je až v pátém poschodí a naproti bydlí pan Všetička, který mi občas půjčuje dobrodružné knížky. Kromě knížek má i klíče od půdních dveří.
Kluci se schovali a já zazvonil.
„Na co potřebuješ klíče, Bořiku?“
Pan Všetička má z těch svých dobrodružných knížek velmi detektivní výraz. Jednou se mi dokonce přiznal, že má doma haldu popsaných sešitů, neboť si již čtrnáct let, den co den, zapisuje, kde byl a co dělal. „Kvůli alibi, chápeš?“
„Ale když nechcete spáchat žádný zločin, tak přece nepotřebujete alibi?“
„Je vidět, že jsi ještě malý a nezkušený hoch,“ pan Všetička ukázal na hřbety detektivek, „právě nevinní lidé jsou nejvíce podezřelí. Jenže na mě si žádný zločinec ani policie nepřijde. Vždy budu mít perfektní alibi.“

Tak takový člověk je pan Všetička, a když se mě zeptal, na co klíče potřebuji, vyhnul jsem se křížovému výslechu zamumláním: „Maminka mě poslala."
„To chce prát?"
„Já nevím. Asi."
„To asi chce prát," řekl pan Všetička a klíče mi konečně dal. Když zavřel dveře svého bytu, potichu jsme všichni vlezli dovnitř.
Na půdě je plno harampádí a někde mezi ním musela být i naše bedna s věcmi po dědečkovi. Pamatoval jsem si, že kromě hodin s kukačkou v ní byly i jelení parohy a kamizola, protože dědeček býval hajný.
Hledali jsme už hodinu, a pořád nic. Odstrkovali jsme staré drátěnky z postelí, lezli do starých skříní a při tom na sebe vesele halekali. Bylo to docela prima.
„Pst!" křikl najednou Mirek.
„Jménem zákona okamžitě otevřete, nebo vyrazíme dveře! Tady Policie!"
Všichni jsme se schovali za jednu velkou skříň a slyšeli, jak cvakla klika.
„Je otevřeno," řekl překvapeně hlas, podle kterého jsem zcela bezpečně poznal pana Všetičku. „Musí tu být někde schovaní, pane praporčíku. Jen jestli tomu ubohému chlapci nějak neublížili. Dejte pozor, mohou být ozbrojení!"
„Jde po nás policie! To je určitě proto, že jsi spadnul do těch rajčat!"
Čenda zbedl a strčil do Mirka. Mirek vypadl a pan Všetička vykřikl: „Támhle!"
Vylezli jsme všichni ven.
„Co tu děláte?"
Mirek neztratil duchapřítomnost. „My tu, prosím, nacvičujeme písně na školní besídku."
„Sedí sokóóól na jávoríí!" zavřeštěl okamžitě Aleš a Čenda a já jsme se k němu přidali.
„A proč nacvičujete tady?"
„Doma nám to rodiče nechtějí dovolit."
Muž v uniformě se zasmál a zacpal si uši. „Ani se nedivím. Nechte toho, kluci. Tady pan Všetička si myslel, že na půdě jsou lupiči, kteří jednoho z vás přepadli. Dělali jste hrozný rámus."
„Když jsem za zdí slyšel ten randál, netušil jsem, Boříku, že máš s sebou kamarády," řekl pan Všetička vyčítavě.
„No a já zase jdu," řekl praporčík. „Jindy bych se na vás, pane Všetičko,

možná zlobil, že jste mě zbytečně volal, ale když člověk na vlastní oči vidí, že kluci mají tak ušlechtilé zájmy, to se tedy hněvat nemůžu.“
„Dneska toho už radši necháme,“ pošeptal jsem klukům, „najdeme ty hodiny zítra.“
Rozloučili jsme se srdečně s praporčíkem i panem Všetičkou.
Když šel praporčík ze schodů, zcela zřetelně jsme slyšeli, jak si stejně falešně, jako jsme Čenda, já a Aleš zpívali, píská: Sedí sokóóól na jávoríí...

„Uvědomujete si ovšem, že je to moje poslední šance?“ řekl nám druhý den ve škole o přestávce Aleš. „Zítra se babička vrátí.“
„Klid,“ řekl jsem, „odpoledne ty hodiny určitě najdeme.“
„Tak v kolik hodin?“
„Jako obyčejně, ve dvě.“
Sešli jsme se před naším domem.
„A nesmíme dělat nahoře rámus,“ varoval jsem kluky, když jsme šli do schodů. „Jinak pan Všetička zase zavolá policii.“
„Nebudeme dělat rámus,“ řekl Aleš, „jsme přece ukázněný pěvecký kroužek.“
„Pst,“ řekl jsem a zatvářil se vážně, protože jsme byli už nahoře a já zazvonil.
Pan Všetička stál ve dveřích v županu, usmíval se a podával nám klíče.
„Aha, náš pěvecký kroužek. Dneska si, Bořík, jistě už nebudeš vymýšlet, že tě posílá maminka, a taky mě, hoši, už tentokrát nevyděsíte. Pro jistotu si dám ale vatu do uší a pustím si z gramofonu Psa baskervillského.“
Zdvořile jsme se zasmáli, poděkovali za klíče a honem vlezli na půdu.
„Jak budeme hledat?“
„Rozdělíme se po dvou.“
Mirek hledal s Alešem z jednoho konce půdy, a my s Čendou zase z druhého.
„Kdo bednu najde, zapíská,“ řekl Mirek.
„A zachrání mě před výpraskem,“ doplnil Aleš.
Řekl jsem Čendovi, že bychom se mohli pokusit odstrčit jednu pračku a velkou skříň, protože si myslím, že za ní by mohla naše bedna být.
„Fajn,“ řekl Čenda a popadl pračku.
Já ji vzal z druhé strany a kousek jsme ji odstrčili.
„Je moc těžká,“ řekl Čenda, „takhle se ke skříni nedostaneme ani za hodinu. Musíme něco vymyslet.“

Podrbal jsem se na hlavě a navrhl, abychom se vmáčkli do škvíry mezi pračku a skříň, opřeli se zády o dveře a pokusili se ten krám odstrčit nohama.
„To by šlo," souhlasil Čenda.
„Hej-rup!" zvolal jsem.
Bum!
Pračka padla na zem.
„Au!"
To zařval Čenda, protože se vlivem setrvačnosti proboural do skříně.
„Boříku, vytáhni mě, padám do hlubin!"
Čenda sice nepadl do žádných hlubin, ale třepal nohama ve vzduchu, protože se hlavou zabořil do odloženého šatstva naší bývalé paní domovníkové.
Paní domovníková bydlí ve třetím patře, má tři angorské kočky a kašle na výzvy pana Všetičky, který je rovněž domovním důvěrníkem, aby staré šaty z půdy dala do sběru.
Přiběhl Mirek s Alešem: „Co tam Čenda hledá?"
Čenda zatřepal nohama a zahuhlal, že jsme bezcitní surovci a abychom ho popadli za nohy.
Mirek a já jsme ho popadli za nohy.
„Opatrně," huhlal Čenda, „nebo mě ponesete z půdy na nosítkách!"
Když jsme Čendu konečně dostali ven, děsně kýchal, protože mezi prádlem byla spousta naftalínových kuliček, aby se do něj nedali moli.
„Našli jste něco?" zeptal se Aleš.
„Ještě ne," řekl jsem, „ale až odstrčíme tuhle skříň, tak za ní možná ta bedna bude."
Ale za skříní jsme našli jen staré kolo.
„Fajn," řekl Mirek a všechny nás odstrčil. „Já se svezu."
„Kdybyste radši hledali hodiny," zamračil se Aleš.
Mirek nasedl na kolo a rozjel se po půdě. Když zmizel na jejím konci, zaslechli jsme ránu a zapísknutí.
„Mirek píská!" zajásal Aleš. „Našel hodiny!"
Ale Mirek nepískal, jen zapištěl, protože narazil do bedny přikryté plachtou a sletěl z kola.
„Vidíš," řekl jízlivě Aleš. „Kdybys radši hledal..."
„Koukejte..."
Čenda poodhrnul cíp plachty, na které se válel Mirek a mačkal si koleno.

„Bedna po dědečkovi!“ vykřikl jsem.
Odtáhli jsme ji do prostředka půdy a já otevřel víko. Hodiny s kukačkou, silně zaprášené, ale jinak úplně v pořádku, ležely až úplně vespod.
Aleš je vzal nábožně do rukou.
„Ať je nepustíš,“ řekl Čenda.
„Že mi to povídáš zrovna ty,“ ušklíbl se Aleš a zatahal za řetězy, které nesly dvě obrovské stříbrné šišky.
„Jdou, kluci!“
„Samozřejmě,“ řekl jsem pyšně a nastavil hodinové ručičky na třetí hodinu.
„Ku-ku, ku-ku, ku-ku!“
Rozlétla se dvířka a v nich se objevil šíleně pomalovaný ptáček, který ze sebe vydával skřeky, ani zdaleka se nepodobající hlasu kukačky.
Čenda, Aleš a Mirek zírali s otevřenou pusou.
„Tak co?“ zeptal jsem se.
„Ta kukačka vypadá zrovna tak poťouchle jako náš papoušek,“ prohlásil Aleš a mírně zbledl.
„A ten zvuk...“
„Ale hodiny jsou hezký a vyřezávaný,“ zašilhal obdivně Čenda a sáhl si na vyřezávané lístečky a malovaná dvířka.
„Babičce se budou určitě líbit,“ ukončil debatu rozhodně Mirek.
Když jsme odevzdávali panu Všetičkovi klíče od půdy, podotkl náš domovní důvěrník, že slyšel nějaké kukání.
„To jsme nacvičovali píseň Zakukala žežulička,“ prohlásil Mirek a pan Všetička se usmál a řekl, že to je dobře, protože Zakukala žežulička je krásná píseň.
Když jsme se před domem loučili, řekl Aleš, že v pondělí nám ve škole poví, jak to v sobotu večer s babičkou dopadlo.

Dopadlo to báječně. Babička byla tak překvapená, že ji ani nenapadlo pátrat, kdo byl vlastně ten dobroděj, který Alešovi vyměnil budík, hodiny a hodinky za ďábelský přístroj s kukačkou.
„Vidíš,“ řekla radostně Alešovi, „já dobře věděla, že když ti koupím papouška, zušlechtí ptáček tvou duši. A jestlipak ještě kamarádíš s Čendou, Mirkem a Bořík em?“ Aleš nás statečně zapřel a babička se radovala.
„Tak už nám v bytě budou šveholit ptáčci dva! Jeden opravdový a jeden dřevěný. To tu bude veselo!“

Blahopřáli jsme Alešovi, že to všechno dobře dopadlo, ale už v úterý si babička musela vzít prášky na spaní, ve středu si na noc ovázala hlavu šátkem, ve čtvrtek nasypala rozdrobenou vánočku místo papouškovi do klece kukačce do hodin a v pátek, celá rozčilená, Alešovi oznámila, že jestli ty zatracené hodiny, co dělají každou hodinu takový rámus, do soboty neodnese tam, odkud je vzal, určitě se zblázní.
„Tak vidíš, Boříku," řekl Aleš, když se k nám v sobotu s hodinami přihnal. „Můžeš je klidně odnést zase zpátky na půdu. Příští týden babička koupí budík a mně nové náramkové hodinky."
„To nevadí," řekl jsem vesele, „hlavně, Aleši, že jsme udělali babičce radost." A hodiny s kukačkou putovaly zase do bedny po dědečkovi. Možná že se nám jednou budou ještě hodit.

9 Jak jsme hráli ragby

Seděli jsme na hřišti a trošku se hádali. Když totiž hrajeme fotbal dva proti dvěma, tak nás to brzy přestane bavit.
„Budeme hrát něco jinýho," řekl Mirek.
„Třeba vybíjenou," navrhl Aleš.
„Vybíjenou hrajou holky," ušklíbl se Čenda.
„Tak si vymysli něco lepšího!"
„Taky že vymyslím!"
Čenda se zatvářil děsně důležitě, podrbal se na hlavě a předstíral, že vážně přemýšlí.
„Ragby," řekl jsem, „to je hra pro správný chlapy."
„Zrovna jsem to chtěl navrhnout," pospíšil si honem Čenda, „budeme hrát ragby."
„Jenže nemáme šišku," řekl Mirek. „Tak se říká ragbyovému míči, viď, Boříku?"
„Správně, potřebujeme šišku."
Aleš okamžitě navrhl, že by stačilo, kdyby nám Čenda půjčil svou hlavu, ale Čenda řekl, že jestli Aleš nepřestane s pitomými vtipy, tak buď on půjde okamžitě domů, anebo Alešovi okamžitě napráská.

„Chachá!“ zasmál se bojovně Aleš, neboť se cítil velice silný, protože před chvílí snědl svačinu, která by klidně mohla nasytit smečku hladových vlků.
„Sundej si svetr,“ řekl jsem Mirkovi.
Mirek po mně udiveně loupl očima. „Ty se chceš prát?“
„Ale ne. Svážeme rukávy, svetr vycpeme a budeme mít prima ragbyovou šišku.“
„Ragby se hraje tak, že se utíká s šiškou v náručí a šiška se musí položit za brankovou čáru,“ podotkl Čenda.
„Hm, to nic není,“ prohlásil opovržlivě Aleš, „to jsou obyčejný závody.“
„Ale smí se přihrávat jen dozadu a taky se smí bránit v tom utíkání,“ pokračoval jsem já.
„To už je lepší,“ ožil Aleš, „a jak se brání?“
„Chytá se za nohy,“ skočil mi do řeči Mirek.
„A když ten, kdo má šišku, padá, musí ji pustit.“
„To je báječný,“ zaradoval se Čenda, „jdeme hrát!“
Vycpali jsme svetr Alešovou bundou a mou košilí.
„Já hraju s Mirkem,“ prohlásil Aleš.
„Dobře,“ řekl Čenda, „já teda s Bořík em.“
Šli jsme do prostředka hřiště a Mirek vyhodil šišatý svetr do vzduchu. Zmocnil se ho Aleš.
„Z cesty!“ zařval a nakopl Čendu, který mu chňapl po noze.
Rozvážným poklusem a s mohutným funěním se blížil Aleš k brankové čáře. Snadno jsem ho sice dohnal, ale náš tlouštík kolem sebe tak mlátil volnou rukou a tak mrskal nohama, že jsem ho nemohl složit.
Radši jsem ho proto předběhl a nastavil mu nohu.
Aleš se skácel, ale šišku nepustil.
„Pusť!“ křičel Čenda. „To je proti pravidlům!“
Jenže Aleš si dal šišku pod hlavu a začal klátit nohama.
„Aha, proti pravidlům! A podrážet nohy, to se smí?!“
Aleš zvedl nad hlavou naši ragbyovou šišku, totiž Mirkův svetr vycpaný Alešovou bundou a mou košilí, a mrštil ji po mně.
Z Aleše nikdy nebude žádný střelec. Vůbec neumí mířit.
„Chachá,“ řekl jsem, neboť šiška bacila do hlavy Mirka, až si musel sednout.
„Dělají se mi mžitky,“ oznámil nám a mrkal přitom pořád očima, „a vidím takový oranžový, modrý a červený kolečka. Patrně otřes mozku. Asi tě, Aleši, zmlátím.“

Aleš se poněkud rozpačitě škrábal na hlavě a Čenda pravil, že má Mirka na svědomí, neboť z něj klidně může být blbeček nadosmrti.
„Kdo je u tebe blbeček?“ zachmuřil se Mirek a mrštil po Čendovi neblahou šiškou.
Mirek umí dobře mířit, ale nesmí předtím dostat ránu do hlavy. Takže jsem se místo Čendy svalil já.
„Cheche,“ pravil Aleš, „no to se povedlo! To máš za toho tlouštíka, Bořík.“
„Vy nejste žádní sportovci,“ pravil jsem naštvaně, „a vůbec neumíte hrát ragby.“
„Hele,“ řekl Čenda, „tak to zkusíme znovu a bez surovostí a bez hádání, jo?“
„No tak jo,“ řekl Aleš a Mirek vyhodil šišku, totiž svetr vycpaný košilí a bundou, do vzduchu.
Zmocnil se jí zase Aleš, protože srazil Mirka pěstí k zemi, a já s Čendou jsme se srazili.
„Ty nejsi žádný spoluhráč!“ spílal mi Čenda a držel si žaludek. „Ty jsi blbeček, jelikož jsi mi vyrazil dech.“
„Co vykládáš?“ řekl jsem naštvaně. „Jak jsem ti mohl vyrazit dech, když žvaníš, a pak, to bych tě musel praštit do zad, a ne do břicha, ty chytrej.“
„Opovaž se mě praštit do zad!“ prohlásil výhružně Čenda. „Jestli se mě dotkneš, uvidíš, tak tě...“
Čenda nedořekl, jelikož jsem si ho přestal všímat a hnal jsem se za Alešem. Tlouštík držel šišku v náručí, křičel hurá! a utíkal, sledován Mirkem, k brankové čáře.
Dohonit Aleše není nic těžkého. Jenže měl už slušný náskok a taky jsme si slíbili, že nebudeme surovět. Takže když jsem se dostal za Alešova záda, skočil jsem po jeho nohách rybičku a pevně jsem je sevřel.
Aleš sebou švihl, a jak padal, podařilo se mu kopnout mě do zubů.
„Přihraj,“ křičel nad námi Mirek.
„Jak můžu přihrát, když mě Bořík kouše do nohy!“ rozčiloval se Aleš. „Pusť... au!“
Já vlastně Aleše nekousal, já jsem se jenom mstil, jelikož mě kopl.
Mezitím přiběhl Čenda a taky křičel: „Přihraj!“
Začali jsme se s Alešem o šišku tahat, a protože já mám větší sílu a Aleš ji zase držel, podařilo se nám spravedlivě se podělit.
Aleš získal Mirkův svetr, půlku mé košile a jeden rukáv ze své bundy. Já zase druhou půlku košile a převážnou většinu Alešovy bundy.

„Dost!“ zařval Mirek. „Odpískávám konec utkání! Okamžitě mi vraťte svetr!“
Vstali jsme a prohlíželi pozůstatky ragbyové šišky.
„Co řeknu doma?“ vrtěl Aleš smutně hlavou a pokoušel se navlíct do cárů bundy.
„Že jsme hráli ragby,“ navrhl jsem nesměle, „to je přece mužný, tvrdý sport.“
„Příště,“ pravil Mirek a čistil špinavý svetr, „si ale radši zahrajeme vybíjenou.“

10 Inspektor

Inspektoři se jmenují různě. Většinou anglicky, jako například Trent nebo French a podobně. Neboť vystupují v detektivkách. Jestliže se ale inspektor jmenuje Emanuel Pokorný, pak je jasné, že s detektivkama nemá nic společného.
Neboť Emanuel Pokorný je školní inspektor, a jestliže se před detektivníma inspektorama třesou všichni zločinci, tak před školním inspektorem Pokorným se třese nejen paní učitelka, ale i sám pan ředitel. Protože ten inspektor je prý velice přísný.
„Do vaší třídy se přijde podívat určitě, drahá kolegyně,“ šeptal na chodbě pan ředitel paní učitelce, „minulý rok jste měla nejlepší průměr známek na celé škole.“
„A-no,“ koktala paní učitelka a bylo vidět, že je z toho nešťastná a dost možná, kdyby to šlo, ještě by nám ráda vysvědčení z minulého roku přepsala.
„Musíte si dát pozor,“ pokračoval pan ředitel ještě tišejí, „řádně žáky připravte, probírejte s nimi třeba dějepis a vyvolávejte, pokud to bude možné, jen ty nejlepší. Bohouška například, však víte. Budu vám držet palce.“
„A-no,“ koktala paní učitelka a bylo na ní vidět, když pan ředitel vyslovil Bohouškovo jméno, že by si přála, aby v naší třídě nebyl Bohoušek jen jeden, ale abychom všichni byli Bohouškové, což naštěstí nelze zařídit.
„A třídu byste měla slavnostně vyzdobit,“ řekl pan ředitel. „Nějaké květiny, veselé nástěnky a tak podobně. Však víte, drahá kolegyně.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.